

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

WOESTIJNGEVAREN

N° 2264

WEEKLIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

WOESTIJNGEVAREN

HOOFDSTUK I

IN DE ZANDSTORM

Het was omstreeks half een in de namiddag toen vijf mensen, vier mannen en een vrouw, zich met de grootste moeite voorwaarts worstelden tegen de storm in, die woedde boven een volkomen verlaten gedeelte van de Sahara op een dertig mijlen ten westen van de oase van Timissarrar.

De vlakke was hier niet volkomen kaal en bestond niet alleen uit zand, want op de plek, waar zich het vijftal bevond, verrees een soort tafelberg, overgaande in een hogere bergketen, bestaande uit basalt, en die zich zover het oog reikte, uitstreekte in oostelijke richting.

Sedert een half uur woedde op deze plek een van die gevreesde zandstormen,

die zich soms even spoedig weer leggen als zij opsteken, maar in betrekkelijk korte tijd gehele karavanen kunnen bedekken onder het zand. Samoem heet zo'n wervelstorm, gevreesd bij alle nomadenstammen, die met hun kamelen de grote karavaanwegen volgen, om hun waren van hun dorpjes en tentsteden te voeren naar noordelijker streken, waar zij ze van de hand kunnen doen en waar zij munitie kunnen inslaan, en nieuwe wapens.

Maar nog meer was er te zien op deze vlakke, en dat was iets, dat niet door de natuur was gevormd, maar door mensenheden gebouwd: een gedeelte van een hoge en brede muur, en als wij van

breed praten, dan willen wij hiermede zeggen, dat twee auto's van de grootste soort elkander op de kruin van deze muur met het grootste gemak hadden kunnen passeren. De topwand was op zijn minst vijf meter breed.

Zelfs een leek zou hebben moeten zien, dat deze muur deel uitmaakte van een zeer oude stad. Dat was inderdaad het geval en deze stad was voor het grootste gedeelte verzonken onder het zand, duizenden jaren geleden, terwijl alleen het hoogstgelegen deel zichtbaar was gebleven. Het zal uit het vervolg van deze vertelling spoedig blijken, wat deze vijf mensen hier deden en hoe zij waren geraakt op deze plek, onbewoond, waar zelfs geen Afrikaan nog de voet had gezet sedert dat ontzettende ogenblik, toen een zandstorm, gepaard gaande met een grondverschuiving, vele eeuwen voor het begin van onze jaartelling, de hoofdstad van Koningin Asana, want dat was het, als het ware van de aardbodem had weggevaagd, op dit kleine, hooggelegen stukje na, waar nog overblijfselen waren te zien van een oude, in Egyptische stijl gebouwde tempel.

Tegen de voet van deze hoge muur die zich ruim vijftien meter boven de vlakte verhief, stond een vliegmaschine, die er door de storm als het ware tegen aan werd gedrukt met de kop vooruit, met zulk een kracht, dat men moest vrezzen, de schroef ieder ogenblik te zien breken. De wind trachtte die schroef te doen draaien, en telkens schuurden de uiteinden der bladen langs de eeuwenoude stenen.

De vijf personen, die daar tegen de storm worstelden, en zich blijkbaar naar de vliegmaschine wilden begeven, waren John Raffles en zijn beide metgezellen, Henderson en Brand, en voorts de Zweedse archeoloog, professor Lars Ekvall, met zijn dochter Inge. Slechts twee dagen tevoren waren die vijf van een vliegveld bij Londen opgestegen met de Typhoon, de wonderbaarlijke vliegmaschine van Raffles, nadat deze de hooggeleerde had voorgesteld, hem naar de plek te brengen, waar zich, naar het stellig inzicht van de professor, de graf-

tombe moest bevinden van Koningin Asana.

Tegen ieders mening in, had professor Ekvall steeds volgehouden, niet alleen dat die graftombe er nog moest zijn, maar ook dat het tegenwoordige Egypte, omstreeks tienduizend jaar geleden, slechts een klein deel had uitgemaakt van een reusachtig rijk, dat zich tot op enige honderden mijlen beneden de keerkring uitstreckte, en waarvan de bewoners gerangschikt moesten worden als behorende tot een en hetzelfde ras, het Egyptische, ontstaan uit het Semietische.

Nooit was de professor in de gelegenheid geweest zijn beweringen met bewijzen te staven, want niet alleen hadden hem steeds de middelen ontbroken een onderzoek naar Timissarrar te ondernemen, maar zelfs al had hij wel het geld daarvoor bezeten, dan zou het nog zeer de vraag zijn geweest, of hij in Afrika, op welk punt dan ook, gidsen en dragers had kunnen vinden, bereid om hem te volgen naar het eenzaamste gedeelte van de gevreesde Tanisruft, een woestijn die haars gelijke niet heeft onder de Afrikaanse woestijnen, en waar bij vergeleken de woestijn van Igidi, een tropische plantentuin is.

In dit gedeelte van Afrika liggen de bewoonde oasen tien tot dertig dagreizen uit elkander, en er zijn voorts gedeelten, waarvoor ook zelfs de Toearegs een heilige schrik hebben, en die volgens hen door boze geesten zijn bewoond, die iedereen doden, die het waagt er de voet te zetten.

En toen was Raffles gekomen, en had, alsof het de eenvoudigste zaak van de wereld betrof, het aanbod gedaan, de Zweedse vorser binnen twee dagen te brengen naar de plek, vanwaar hij zijn onderzoekingen zou kunnen beginnen.

Laten wij aanstonds zeggen dat alles voorspoedig was gegaan. Dat de stoutmoedige onderzoekers inderdaad in het inwendige van het tafelpateau de graftombe hadden ontdekt van Koningin Asana, dat zij daar ongehoorde schatten hadden gevonden, gouden zetels, wapens, prachtig bewerkte beelden, letterlijk stapels sieraden van onschatbare waarde, maar dat zich toen eensklaps

nog bijna geheel onverwacht, ofschoon Raffles, die het Afrikaanse klimaat kende, gewaarschuwd was door het voorkomen van de hemel, zich een natuurverschijnsel voordeed, dat alle moeite, alle geleden ontberingen, de hitte die zij verduurd hadden, de gevaren van de overtocht, vruchteloos deed zijn. Een orkaan was opgestoken, een hoge zandberg was hierdoor in beweging geraakt, en door de druk daarvan was binnen in de rots een betrekkelijk dunne wand bezweken, welke een van die onderaardse stromen in zijn bedding hield, die men hier en daar in de Afrikaanse bodem aantreft, en omtrent welks oorsprong de geleerden het nog altijd niet met elkander eens zijn.

Het water had zich, met onweerstaanbaar geweld, vermengd met zand, een doortocht gebaad naar het hol binnen in de tafelberg, waar zich het graf van de Koningin bevond, en de ontdekkingsreizigers hadden, beducht op lijfsbehoud, alles in de steek moeten laten. Met de grootste moeite en op het uiterste ogenblik hadden zij tenslotte de oppervlakte van het rotsplateau weer kunnen bereiken, terwijl alles achter hen met donderend geraas ineen stortte, en het graf van de Koningin bedolven werd onder duizenden tonnen zand en rotsblokken, en thans waarschijnlijk voor goed.

Met moeite had men professor Elkvall kunnen meeslepen, want de teleurgestelde geleerde was zo wanhopig over deze plotselinge tegenslag, dat hij zich met geweld aan de graftombe had vastgeklemd, en zich, naar het scheen, had willen doen bedelven tegelijk met de Egyptische oudheden, die hij zo gaarne had willen tonen aan zijn ongelovige collega's.

Henderson, de reus, had hem als een kind moeten meedragen, terwijl de professor spartelde en schreeuwde en het was hoog tijd, want de rots klapte als het ware achter hun hielen dicht, en water en zand, rotsblokken en losse stenen namen de plaats in vanwaar nog zo even het goud had gefonkeld en de juwelen hadden geschitterd, die men aan Koningin Asana op haar reis naar betere gewesten in het graf had mede gegeven.

Gelukkig vond men de vliegmaschine nog op de plek, waar men het toestel had achtergelaten, in de luwte van de hoge walmuur, maar het gevaar was nog niet geweken en het leek schier onmogelijk, met deze wind, die de kracht had van een orkaan, op te stijgen van het kamp, dat in beweging was gelijk de golven van een woest bewogen zee.

Tot overmaat van ramp was de machine een weinig gedraaid, en daardoor waren de wielen afgegleden van de eiken planken, waarop de reizigers ze geplaatst hadden, teneinde te beletten, dat het gehele onderstel langzaam maar zeker in het zand zou wegzakken.

Op dit ogenblik waren de wielen reeds tot bijna aan de assen weggezonden, en het leek wel een onmogelijke taak, ze weer los te krijgen uit die greep.

En toch moest men het proberen, tot iedere prijs, want die vliegmaschine betekende het enige middel tot redding. Wel hadden de reizigers geweren, munitie, levensmiddelen, en ook nog water, maar dat zou slechts voor hoogstens vijf dagen strekken en er zou natuurlijk niet aan te denken vallen, met deze storm het waagstuk te ondernemen, zich te voet naar Timissarrar te begeven. In normale omstandigheden ligt deze oase, die een bron heeft, en waar een paar honderd Toearegs wonen, op vijf of zes dagreizen van de plek, waar de stad van Koningin Asana is verzonken. Maar het zou de hemel verzoeken zijn, te willen trachten; tijdens deze zandstorm op weg te gaan, die juist uit het oosten waaide en het kleine troepje binnen een uur het voortgaan onmogelijk zou hebben gemaakt, en het zou bedelven.

Raffles dacht er dan ook niet aan, maar wilde eerder alles in het werk stellen, de vliegmaschine weer vrij te maken, en er mee op te stijgen. Want liet men ze op deze plek, nam de Samoem nog slechts een weinig in kracht toe, dan zou het toestel zeker tegen de muur worden platgedrukt of althans onherstelbaar worden beschadigd.

Raffles moest zijn stem uitzetten, om zich verstaanbaar te maken, toen hij schreeuwde:

— Luister nu allen naar mij. Wilt gij

met mij trachten, de machine reisvaardig te maken en Timissarrar te bereiken? Ik waarschuw u echter, dat het een zeer gevaarlijke onderneming zal zijn.

— Ik wil hier blijven, schreeuwde professor Ekvall. Ik wil mij er van overtuigen, of alles daarbeneden onherroepelijk verwoest is.

Raffles keek hem met een blik van medelijden aan, haalde onmerkbaar even de schouders op en vervolgde:

— Ik kan mij uw toestand zeer wel begrijpen, professor, maar het dient tot niets, hier te willen blijven. Daarbeneden is alles verpletterd onder het ontzettende gewicht van het gewelf, dat is ingestort. Een groot gedeelte van het rotsplateau, dat reeds ondermijnd was door de grafdelvers, zowel als door de onderaardse stroom met zijn vertakkingen, is omlaag gestort, en heeft alles verpletterd. Bovendien heeft de stroom een andere bedding gekozen en vult nu, met het zand, dat hij medevoerde, alle spleten en scheuren, en ook de gehele zaal daarbinnen in de berg, waar zich de graftombe bevond. Tien-duizend arbeiders zouden twintig, ja dertig jaar nodig hebben, om al dat puin op te ruimen, de onderaardse stroom bloot te leggen en het water weer een andere bedding te doen kiezen. Maar zelfs dan nog zouden zij niets anders terugvinden dan versplinterde, verbrijzelde brokstukken, als historische documenten zonder de minste waarde.

De professor had zwijgend toegelisterd, en zijn smal gelaat met de grote, scherpe neus was heel bleek geworden.

Hij begreep dat Raffles gelijk had, en toch kon hij nog bijna niet besluiten te scheiden van deze plek, waar nu al zijn hoopvolle verwachtingen, het vooruitzicht op roem en eer, en een weergaloze verzameling schatten voor altijd begraven lagen.

Toen maakte hij een moe gebaar en zei zacht, zodat het bijna niet te verstaan was:

— Doe dan maar met mij wat gij wilt; het kan me nu toch niet meer schelen. Ik zou hier willen sterven.

Maar Inge sloeg, met tranen in de

ogen, haar armen om de hals van haar vader, streelde het witte haar, en zei, met haar mond bij zijn oor:

— Spreek toch zo niet, vader. Gij breekt mij het hart. Denk toch aan uw werk en denk ook een weinig aan mij. Dit is verloren, en daarin moet gij u schikken, maar er ligt nog zulk een groot arbeidsveld voor u open, en dat zullen wij beiden onderzoeken. Denk aan uw voornemens om het Dal der Koningen bij Cairo te onderzoeken en aan uw plannen betreffende Timboektoe.

De oude man streelde even de zachte wang van het meisje, poogde te glimlachen, en zei:

— Ik beloof je dat ik mijn best zal doen om hier niet meer aan te denken, kind. Maar het is wel hard, als ons de beker voor de lippen wordt weggerukt. In ieder geval zal ik hemel en aarde bewegen, ten einde onze Regering te overreden, dat hier een werk van onschatbare culturele betekenis te verrichten valt en zij zich met roem kan bedekken, door een expeditie hierheen te zenden, die moet trachten, alles wat daarbeneden verzonken is, weer aan het daglicht te brengen.

Raffles schudde onmerkbaar het hoofd maar antwoordde niet. Hij wist maar al te goed, dat er van al die schatten, zelfs al zouden zij weer te voorschijn kunnen worden gebracht, maar bitter weinig waardevols terug zou zijn te vinden, nu vocht en lucht toegang hadden kunnen krijgen tot al die dingen, die vele tientallen eeuwen daarvan afgesloten waren geweest.

Er viel trouwens weinig meer te praten, want er moest nu gehandeld worden en spoedig ook.

In de toestand, waarin zij nu verkeerden, kon de vliegmaschine onmogelijk langer blijven zonder gevaar te lopen, tegen de muur verbrijzeld te worden. En gebeurde dit, dan bevonden de reizigers zich in een uiterst gevaarlijke toestand want zij waren hier in het hartje van de woestijn, zonder rijdieren, met een nog jong meisje bij zich, dat zeker niet bestand zou zijn tegen de vreselijke vermoeienissen van een lange reis van acht dagen naar de dichtstbijzijnde case,

en dat terwijl er een storm stond.

Ontzaglijke zandhozen wierpen zich nog steeds op de verzonken hoofdstad van Koningin Asana, en het was duidelijk dat het niet lang meer zou duren of er zou niets meer van te zien zijn, daar zelfs de hoog gelegen gedeelten dan onder het zand zouden bedolven zijn. Dit was ook geen wonder, want een berg van bijna zevenhonderd meter hoogte, bijna drie kilometer lang, was in beweging gekomen en die millarden kubieke meters zand hadden zich reeds voor een deel over de stad uitgestort, juist zoals zij het omstreeks tienduizend jaren geleden ook hadden gedaan.

Men moest dus tot iedere prijs vertrekken, wilde men zich niet blootstellen aan de kans, door dat zand, beweeglijk als water, en dat in neus, keel en oren drong, begraven te worden.

Elke minuut was kostbaar, want het fijne zand, tot op grote hoogte in de lucht geslingerd, zou de machine onherroepelijk kunnen bederven. Het was zelfs de vraag, of er reeds nu geen schade was toegebracht, die misschien onherstelbaar zou blijken.

Raffles besloot aanstonds in actie te komen.

Hij schreeuwde zijn bevelen en met inspanning van alle krachten wisten de drie avonturiers de vliegmaschine zodanig te draaien, dat het toestel nu met de kop in de wind stond, en zo sterk was de kracht van de storm, dat er achter de wielen zware rotsblokken gerold moesten worden, om te beletten dat de Typhoon achteruit werd gedreven als een stuurloos wrak.

De inscheping geschiedde zo snel mogelijk, en de kleine, driftige professor had tranen in de ogen van teleurstelling en woede, toen hij die plek moest verlaten, waarnaar hij reeds van zijn studententijd af gehunkerd had, die hem zoveel beloofde, en die hem nu zo wreed-aardig had bedrogen.

Een angstig ogenblik brak aan, want nu moest uitgemaakt worden, of de motor, door gecompriëerd lichtgas aangedreven, nog wel bruikbaar was.

Iedereen haalde verlicht adem, toen

de schroef begon te wentelen, maar Raffles hoorde direct aan een eigenaardig, schurend geluid, dat er iets niet in orde was, en dat het zand reeds begonnen was zijn verwoestende werking uit te oefenen.

Hij had echter geen keus; zolang de motor liep, moest zij gebruikt worden.

De schroef draaide weldra op haar grootste snelheid, en toen pas kwam er beweging in de machine en kon zij zich na een lange aanloop, in de lucht verheffen, niet zoals gewoonlijk als een leeuwerik, die jubelend van blijdschap opstijgt in de blauwe lucht, maar als een gewonde vogel. De storm scheen het toestel te willen terugdrijven, en Raffles had vele minuten nodig, om een zodanige hoogte te bereiken, dat het uitzicht niet meer belemmerd werd door de zandwervelingen, die zich tijdens een Samoem menigmaal tot op een hoogte van ruim duizend meter verheffen.

De storm was in deze hogere luchtlagen ook minder hevig, en voorlopig bevonden de reizigers zich in veiligheid. Zij bevonden zich boven de roodkleurige wolken, en de zon, groot en vurig, rood als koper, scheen hier weer meedogenloos neer uit een fletsblauwe hemel. Het was laat in de namiddag, toen de vliegmaschine, als het ware vluchtend voor de storm, de palmbomen van Timissarrar terugzag.

De Typhoon bevond zich toen op een hoogte van tweeduizend meter en Raffles zat met een strak, ernstig gelaat achter de stuurknuppel.

Zijn geoefend oor had heel goed het onregelmatig lopen van de motor gehoord, het telkens overslaan van een der cylinders, en het knarsende geluid. De olie, vermengd met het fijne zand, zou stellig de cilinders snel doen uitslijten, de zuigerveren zouden de ruimte niet meer kunnen vullen, tenslotte zou het gasmengsel werkeloos langs de zuigers heenstromen, de motor zou, als een dodelijk zwak mens, de arbeid weigeren en hij zou moeten landen.

Raffles bemerkte duidelijk, dat de motor thans nog maar op vijf van de acht cilinders liep, en de vierde zich spoedig zou begeven.

Het was dus dringend noodzakelijk om aanstonds een noodlanding te riskeren, waar dan ook, voor de schroef volkomen zou stilstaan.

De Typhoon begon te dalen, in grote spiralen, niet ver van het palmbosje, dat als beschutting diende van het kleine dorp, waar enige honderden vreedzame Toearegs, bestaande van landbouw en een weinig veeteelt, bijeen woonden.

Binnen enkele minuten bedroeg de hoogte nog slechts duizend meter. Toen hoorde Raffles een sissend geluid, en een paar doffe knallen bewees, dat ook de vierde cilinder zich begeven had.

Brand, die het ook heel goed gehoord had, zat met een bleek gelaat naast hem. Zou men de aarde nog tijdig kunnen bereiken?

Op een hoogte van drie honderd meter kreeg de motor zó'n schok, dat het toestel er van dreunde, de schroef begon langzaam te draaien en stond toen stil.

In een zweefval daalde de Typhoon, en Raffles wist het toestel te doen landen dicht bij het gehucht, waar het eindelijk stilstond, een weinig scheef overhangend, want het onderstel bleek zwaar geleden te hebben, als een zieke reuzenvogel, die gaat sterven.

HOOFDSTUK II

EEN NOODLOTTIG ONGEVAL

Zwijgend en stil stapten de reizigers uit. In het westen zonk de zon als een monsterachtig grote, vlammend rode schijf naar de kim in een zee van rosetinte wolken. Bijna pikzwart staken de palmen tegen die gloed af. Een eigenaardig violet licht begon zich over de woestijn te verspreiden. In het oosten verzezen schimachtig de bergen van Ifoghas.

Het bleef in het tentendorp volkomen stil. Waarschijnlijk waren de bewoners dodelijk ontsteld door de verschijning van die reuzenvogel, want deze streek van Afrika had nog nooit zulk een wonderding gezien; de weinige stoutmoedige luchtvaarders, die boven de bodem van Afrika hadden gevlogen, hadden hun route of veel noordelijker, of veel zuidelijker gekozen.

En toch zou het nodig zijn, zich in verbinding te stellen met deze lieden, want zij zouden een of meer gidsen moeten vragen, teneinde hen te geleiden naar de dichtstbijzijnde oase, waar zij weer andere gidsen konden huren, om op die wijze langzamerhand noordwaarts

te kunnen trekken, tot zij tenslotte de grote karavaanweg zouden bereiken, en eindelijk Igli, het beginpunt van de spoorweg. Het zou een tocht worden van misschien wel een maand lang, tenzij het onderzoek van de vliegmaschine uitwees, dat de motor op deze plek hersteld kon worden. Maar van te voren wist Raffles wel, dat die hoop ijdel zou blijken. De cilinders waren voorgoed bedorven, de zuigers sloten niet meer, en zij waren ook niet sluitend meer te slijpen.

Voor alles echter was het thans nodig, een gunstige plek te kiezen, waar men zou kunnen kamperen, een vuur aanleggen en eten, want allen waren hongerig en dorstig door de geleden vermoeienissen.

Zij zagen het dorp op een afstand van nog geen vijfhonderd passen liggen, omringd door een aarden wal, meer dan manshoog, bovenaan bezet met een scherp gepunte palissade, die waarschijnlijk moest dienen, de bewoners te beschermen tegen een nachtelijke overval van leeuwen en misschien ook wel

van de geduchte Toearegse woestijnrovers.

Drie palissaden waren kruiselings aangebracht, scherp gepunt, vervaardigd uit hout, dat in het vuur gehard was, en waarover men niet zo gemakkelijk zou kunnen heenklimmen. Van de plek waar zij zich bevonden konden zij juist nog een poortdeur zien in die aarden wal, die nu stevig gesloten scheen te zijn.

Raffles had even in gedachten verzonken gestaan, hief nu met een ruk het hoofd op, en zei:

— Wij zullen die lieden daarginds gastvrijheid verzoeken. Zij zullen gauw genoeg bemerken dat zij van ons niets kwaads te duchten hebben, maar voor alles moeten wij de motor onderzoeken, ofschoon ik vrees, mijn vrienden, dat Timissarrar het einde van onze luchtreis zal zijn geweest.

Inge slaakte een kreet van schrik en riep uit:

— Wilt gij daarmee zeggen, sir, dat wij de machine niet verder kunnen gebruiken?

— Dat moet ik vrezen, miss, antwoordde Raffles ernstig. Hoe staat het er mede, Charles?

De jongeman was al bezig de motor uit elkaar te nemen, ofschoon die nog gloeiend heet was, en na enkele minuten moest hij met trillende stem antwoorden:

— Reddeloos verloren, Edward. Drie cilinders zijn nog ongeveer bruikbaar als zij grondig schoon gemaakt worden, maar de vijf anderen zijn ongelijk uitgesleten door het fijne zand, dat, met de smeerolie vermengd, als schuurpapier heeft gewerkt. Hier en daar zijn de cilinders zoveel verwijfd, dat de zuigerveren uit hun sponningen zijn gesprongen.

— Gij hoort het, miss, zei Raffles op doffe toon. Deze ramp is, helaas, niet te herstellen. Was ik alleen, was de machine geheel leeg, dan zou ik wellicht kans zien, op drie cilinders terug te keren, en een nieuwe motor te laten inbouwen. Gij begrijpt wel dat een man als ik er steeds enige in reserve heeft. Daarmede zouden echter op zijn minst

veertien dagen heengaan, en ik durf u gedurende die tijd hier niet alleen laten.

— Gij moet niet van ons weggaan, wij kunnen uw hulp onmogelijk ontberen, zei het meisje snel. Nietwaar vader?

Professor Ek-rall plukte met zijn dunne, benige vingers aan zijn grijs haar, scheen een ogenblik in beraad te staan, en antwoordde toen, terwijl zijn ogen glansden:

— Het kan mij volstrekt niets scheelen om hier te blijven. Ik wil wel wachten. Er valt hier nog genoeg te onderzoeken, want ook deze streek wordt maar zelden door Europeanen bezocht.

Raffles had hem zwijgend laten uitspreken, maar zei nu hoofdschuddend:

— Wij moeten ook aan uw dochter denken, professor. Zij zal niet bestand zijn tegen de vermoeienissen van het verblijf hier. Bovendien dreigen hier van alle zijden gevaren, want de woestijnrovers zijn meedogenloos wreed, en doen weinig onder voor de leeuwen en de alligators.

Het bleef een ogenblikje stil, en toen klonk de stem van Brand, die eenvoudig zei:

— Ik zal gaan, en met een nieuwe motor terugkeren. Ik kan beter gemist worden dan... hij daarginds. Als de machine grondig gereinigd wordt, zal het met die drie cilinders wel gaan, al zal de snelheid dan niet meer dan hoogstens tweehonderd kilometer bedragen. In rechte lijn bedraagt de afstand van hier tot Londen omstreeks drieduizend kilometer, binnen een half etmaal kan ik daar dus zijn... als ik geluk heb... Vier dagen om de nieuwe motor te monteren en in te vliegen; ik geloof dat ik binnen een week weer terug zou kunnen zijn en waarschijnlijk zelfs nog eerder.

Raffles dacht nog even na, alvorens hij zei:

— Dat moet dan maar zo, en wij danken je, Charles. Ook mij lijkt dit de beste oplossing, want het zal heel wat minder gevaarlijk zijn dan een tocht dwars door Ifoghas, Hoggar en Tidikelt. Wij mogen niet vergeten, dat wij hier afgesloten zijn van iedere hulp en vele dagreizen verwijderd zijn van de eerste

Franse posten. In Ideles zouden wij waarschijnlijk pas de eerste Europeaan ontmoeten. Ga dus, en wel zo gauw mogelijk. Thans echter zullen wij eerst wat rusten, en morgen bij het krieken van de dag zullen wij de machine grondig nazien en zo goed mogelijk herstellen en wij willen hopen, dat zij althans één persoon, de lichtste van ons, zal kunnen dragen.

— Mylord, mylord, barstte Henderson plotseling met een jammerende stem uit, die allen deed lachen ondanks de ernst van de toestand, ik kan het immers niet helpen, dat ik acht en negentig kilo weeg.

— Verontschuldigd je maar niet, James, troostte Raffles hem glimlachend. De machine moet immers ook ontlast worden van het gewicht der instrumenten, kisten met levensmiddelen, kortom van alles wat niet strikt noodzakelijk is.

De professor, die enige tijd diep scheen te hebben nagedacht, vatte plotseling de reus bij de mouw, en fluisterde hem toe:

— Ik heb iets bedacht, waarde Hercules. Mijnheer Raffles praat van Londen, maar waarom zou die jongeman niet gaan tot Ideles, op slechts weinige uren vliegens hier vandaan gelegen, en daar een motor ter leen vragen aan de Franse autoriteiten.

De reus keek de professor enige tijd strak aan, alsof hij aan zijn geestvermogens twijfelde, en antwoordde toen ernstig, maar op een toon van de diepste minachting:

— Waarom niet, professor? Omdat men evengoed zou kunnen proberen, een versleten naaimachine in een oude Ford te monteren, als een gewone benzine-motor in het toestel van mylord.

En hij wendde zich, niet zonder een tikje leedvermaak, af van die onwetende geleerde, die hem zijn onkunde op het gebied van spijkerschrift en oud Egyptische gewoonten had durven verwijten.

Terwijl Raffles met Brand ging praten over de te volgen route, en beiden de motor gingen bekijken, een juweeltje van werktuigkunde, en thans schijnbaar hopeloos bedorven, slaakte Inge een

zachte kreet en zei:

— Ik heb een paar hoofden boven de aarden wal van het dorp zien uitsteken. Misschien zijn zij hun eerste schrik wel te boven.

— Wij zullen het spoedig genoeg weten, zei Raffles kortaf. James, ga mee, dan zullen wij eens poolhoogte gaan nemen. Wuif met je zakdoek; een witte vlag is over de gehele wereld een teken van vriendschap.

— Wees voorzichtig, riep Inge hem op angstige toon na. Wij zouden het onszelf nooit vergeven, vader en ik, als u iets overkwam.

— Gij neemt het mij dus niet al te kwalijk miss, dat ik u in deze toestand heb gebracht? vroeg Raffles, haar ernstig aanzien.

— Maar dat is toch uw schuld niet, riep het meisje op verbaasde toon uit. Gij hebt gedaan wat gij kont en meer dan dat.

Een ogenblik later waren de beide mannen onderweg naar het dorp, terwijl de reus ijverig met zijn zakdoek zwaaide.

En toen zagen de achterblijvenden hoe zij de deur bereikten, hoe zij daar enige tijd bleven wachten, en hoe die deur tenslotte langzaam en voorzichtig een weinig geopend werd, zodat zij konden binnentreden.

Zij bleven wel een kwartier weg, en Brand begon zich al ongerust te maken, toen de deur in de walmuur weer opening, en de beide mannen te voorschijn traden, maar nu gevolgd door een tiental Toearegs, in hun witte gewaden, de burnous om de schouders geslagen.

Zij kwamen afgemeten aanschrijven door de langzaam dalende schemering, en Raffles scheen in gesprek te zijn met een rijzig man, zeker een aanvoerder of dorpsheer, want hij had een trots uiterlijk en de anderen schenen hem met onderscheiding te behandelen, en bleven enige passen achter hem.

Maar hoe fier hij ook was, de Toeareg scheen toch enige moeite te hebben, zijn vrees te overwinnen, toen hij in de nabijheid was gekomen van de wondervogel, die daar was neergestreken in de schaduw van het palmenbosje, en daar

leek uit te rusten van een moeilijke, lange tocht.

Maar Raffles sprak op glimlachende toon enige woorden tot hem in zijn eigen taal, waarna het dorpshoofd zich vermande, moedig naderbij kwam, en allereerst de reizigers begroette, door de uitgespreide vingers van zijn rechterhand aan zijn voorhoofd te brengen. Inge het laatst, want als een echte Arabier beschouwde hij de vrouw als weinig beter dan een lastdier of een slavine, en naderde toen behoedzaam de vliegmaschine, die hij van alle kanten aandachtig bekeek, terwijl de andere Toearegs op eerbiedige afstand volgden.

Hij scheen volstrekt niet te beseffen, wat het eigenlijk was, en zijn donkere, grote ogen glansden van verbazing, ontsteltenis en bewondering, toen hij zich tot Raffles wendde, en vroeg:

— En zijt gij, vreemdeling, op de rug van deze vogel gezeten, naar ons dorp gevlogen?

— Zo is het, Sheik, antwoordde Raffles met een huiging.

— Ik heb gehoord van lieden, die ons dorp met handelswaren bezochten, aldus ging het dorpshoofd voort, dat de westerlingen thans zulke vogels maken; ik heb het echter niet willen geloven. Thans moet ik bekennen dat ik ongelijk had, en ik kan slechts zeggen: Allah is groot en zijn wegen zijn wonderbaarlijk. Ik zie, dat gij geen bedrieger zijt, vreemdeling, en ons geen kwaad wilt. Gij zijt welkom, gij en de uwen, en gij moogt de nacht doorbrengen in de veilige omheining van onze tenten. Wij zijn uw vrienden. Gij zult zout en brood met ons nuttigen. Uw vijanden zullen wij dodelijk haten, en onze vrouwen zullen de uwen zijn.

Henderson had verbluft geluisterd naar deze op plechtige toon uitgesproken woorden, waarvan hij niets begreep maar Raffles had met grote ernst deze woorden aangehoord; hij wist dat het de gewone begroetingswijze was van de Toearegs en andere Arabische stammen, voor zover zij niet al te nauw in aanraking waren gekomen met de westerse beschaving, en dat de Sheik hem bij zijn heengaan een paar van zijn schoonste

paarden zou aanbieden... maar zich dan zeer verwonderd zou betonen, en verontwaardigd ook, als dat vorstelijk geschenk inderdaad werd aanvaard.

Raffles antwoordde de Sheik met enige gelukkig gekozen woorden, en op een wijze, die Professor Ekvall ten hoogste verwonderde, want die zonderlinge man sprak het dialect der Beni Hassan, (« Hassan's Zonen » was inderdaad de naam van de stam, bij wie de reizigers terecht waren gekomen), even vlot als zijn eigen taal naar het scheen. Het bleken rustige, wel trotse, maar volstrekt niet strijdlustige lieden te zijn, die deze kleine oase bewoonden, nauwelijks twee vierkante kilometers groot, met de bron binnen de ommuring van het dorp, teneinde te voorkomen, dat deze des nachts zou kunnen worden vergiftigd door een troep woestijnrovers, zoals nog maar al te vaak geschiedt, wanneer deze benden uittrekken om deze of gene stam te tuchtigen, die zich heeft durven verzetten tegen eisen van schatplichtigheid.

Het bleek dat ook deze Beni Hassans reeds sedert mensenheugenis gewend waren de rondtrekkende Toearegs op geregelde tijden hun cijns te betalen, bestaande uit koren, kamelen en ossen, teneinde zich daarmede te vrijwaren tegen een vreselijke wraakneming.

Niettemin bleken zij niet geheel en al gerust te zijn, want er waren ditmaal zeer schone jonge meisjes in het dorp, die de begeerte schenen te hebben opgewekt van enige aanvoeders der Toearegs, zodat het kleine dorp in een toestand van opwindende verkeerde, en daar reeds alles in gereedheid was gebracht om het hoofd te kunnen bieden aan een mogelijke aanval.

Dit nieuws was eigenlijk niet geschikt om de Europeanen gerust te stellen, die juist gehoopt hadden enige dagen te kunnen uitrusten van de vermoeienissen. Maar er bleek geen keus en zij moesten wel blijven waar zij waren.

Raffles nam het besluit, en hij deed dit omdat hij wel moest, de vliegmaschine buiten de aarden wal te laten. Het zou ook volkomen onmogelijk zijn geweest, het toestel naar binnen te krijgen, tenzij men het geheel en al uit el-

kaar nam en dat zou een veel te omslachtig werk zijn geweest.

Niet zonder moeite rolden dus de behulpzame dorpsbewoners, na hun vrees met mannenmoed te hebben onderdrukt, volgens de aanwijzingen van Raffles, de Typhoon tot dicht bij de deur, die toegang gaf tot het dorp, nadat de wielen stevig waren vastgezet, zodat een rukwind het toestel niet in beweging zou kunnen brengen, gingen allen door de smalle deur het dorp binnen.

Brand merkte op, dat de walmuur, uit klei en een soort zelfgemaakte stenen was opgebouwd, aan de voet omstreeks twee en een halve meter dik, en ongeveer anderhalve meter aan de bovenkant, zodat de wanden een flauwe helling vertoonden.

Hij zag nu ook van dichtbij de stevige palissaden er boven, met hun scherpe ijzeren punten, die zelfs een leeuw wel op afstand zouden kunnen houden.

Het bleek dat er maar twee deuren in deze ringwal waren, juist tegenover elkaar gelegen en het dorp omvatte bijna de gehele oase, dat wil zeggen, dat op het kleine marktplein of hoe men het anders wilde noemen, dicht bijeen een twaalfstal palmbomen stonden, temidden waarvan de bron was gelegen, die niet anders was dan een natuurlijke wel, tegen instorten of verzanden beschut door een mantel van leem en een rand stenen, ongeveer een voet hoog. Er was een stelling boven gemaakt van bamboe, met behulp waarvan men een lederen emmer kon aflaten, die het water naar boven bracht.

Het was zeer primitief, maar op die wijze konden de Beni Hassans zich althans het kostbare vocht verschaffen, dat onmisbaar is voor mens en dier, overal, maar meer dan elders op deze plek, in het hartje van de woestijn, aan de grens van de Tanisruft, meer verlaten, dor en gevaarlijk dan elk ander gedeelte van de eindeloze Sahara.

De deur, van stevige scharnieren voorzien, vervaardigd uit bamboestammen, die zorgvuldig met leem waren gevuld, werd weer gesloten, en het dorp liep uit om de vreemdelingen te zien, die op de rug van de wondervogel naar deze plek

waren gekomen. Dat wil zeggen: verreweg de meesten bleven op een eerbiedige afstand, en de vrouwen, licht gebruid, met prachtige, nachtzwarze ogen durfden zich bijna in het geheel niet te vertonen, maar verscholen zich achter de ruggen van hun mannen en vaders.

Op een kleine weide graasden een tachtigtal kamelen, waaronder een vijftal zeer fraaie meharis of raskamelen, speciaal gefokt voor lange tochten, fijn gebouwd, met lange, dunne, gespierde benen en een sierlijk gebogen hals. Zij zijn voor de woestijnbewoner wat het Engelse renpaard is voor de Britse sportman. Deze dieren vertegenwoordigen een grote waarde, en worden zorgvuldig gevoed en geoefend. Zij zijn in uiterlijk volstrekt niet te vergelijken met de gewone lastkamelen, die veel grover, maar meestal ook veel sterker zijn en veel minder onderhevig aan die eigenaardige, nog steeds niet verklaarde ziekte, die de meharis plotseling kan overvallen en hem binnen een paar uur tijds kan doen sterven.

Ook waren daar prachtige paarden bijeen, snel en rap van voet, en een paar honderd schapen, pas geschoren, een paar dozijn ossen, de meesten bestemd voor het trekken van de ploeg, en drie of vier lama's.

Dat was zeker een flink bezit voor een zo kleine stam, en de Sheik wees er dan ook vol trots op. Toen noodde hij de blanke gasten naar zijn tent, van linnen gemaakt, versierd met lange franje van kameelhaar, eveneens rood gekleurd en daar werden zij onthaald op een maaltijd van brood, schapenkaas, koeskoes, een brei van zure melk, kaas en vlees, dadels en een tamelijk koppige palmwijn, getrokken uit de spruiten van de palmboom.

De Sheik sprak langzaam, plechtig en afgemeten, maar was karig met woorden. Hij luisterde daarentegen vol aandacht naar de plannen der reizigers en schudde het hoofd, toen Raffles hem mededeelde, dat het zijn voornemen was, een week in het dorp te vertoeven.

— Allah verhoede, dat wij u zouden willen verjagen, vreemdeling, zei hij na een paar trekjes aan zijn lange, uit

bamboe vervaardigde pijp te hebben gedaan en met een ernstige uitdrukking op zijn edel besneden gelaat. Maar het is hier niet veilig thans, wij duchten de komst der Toearegs, en er schijnen ditmaal meer leeuwen dan ooit in de buurt te zijn. Reeds werden niet lang geleden twee van onze mooiste buffels geroofd terwijl de dieren op de buitenweide waren, aan gene zijde van de palissaden.

— Het moge zo zijn, Sheik, wij zijn wel verplicht te blijven, antwoordde Raffles kortaf. En thans moet gij ons toestaan, ons ter ruste te begeven, want wij zijn zeer vermoeid.

— Het zal geschieden naar uw wens, vreemdeling, hernam de Sheik, Ibrahim Joessoef was zijn naam, met dezelfde plechtige ernst.

Het bleek dat de gastvrije Toearegs reeds voor alles hadden gezorgd, want voor de vier mannen was snel een afzonderlijke tent opgericht, terwijl Inge een tent zou delen met de beide dochters van het opperhoofd, meisjes van een buitengewone schoonheid, en nauwelijks veertien jaar. Volgens de Arabische opvatting waren zij dus huwbaar, en op hen scheen Ben Tuggeba, de aanvoerder der Toearegse woestijnrovers vooral zijn zinnen te hebben gezet.

De zon was nauwelijks achter de kim verdwenen en nog brandde een rosse gloed in het westen boven de woestijn, toen de reizigers hun tenten opzochten.

Bijna onmiddellijk sliepen zij in.

Maar nog was de dag niet aangebroken, of Raffles werd gewekt door een luid rumoer in het kamp, gegil van dodelijk ontstelde vrouwen, geschreeuw van mannen, gehinnik van paarden, die trappelden en aan hun halsters rukten, en het eigenaardig trompetterend geluid van kamelen, wanneer zij de doodsvijand, de leeuw ruiken.

En dat het een leeuw moest zijn, bleek maar al te duidelijk... want een machtig gebrul, aanstonds van een andere zijde beantwoord vervulde de lucht.

In een oogwenk was Raffles overeind en greep zijn repeteergeweer, dat onder het bereik van zijn hand lag. Brand en Henderson werden bijna tegelijkertijd wakker.

Zij lieten de oude professor rustig liggen, die zo vast sliep, dat hij van het kabaal zelfs niets scheen te horen, sloegen het tentdoek op, en traden naar buiten.

De maan stond vol aan de hemel, die door geen wolkje werd verduisterd, en haar zilveren licht was zo luisterrijk, dat men tot op tamelijk verre afstand kon zien.

Het meeste kabaal scheen zich te concentreren niet ver van de ingang deur, waar zich enige runderen verzameld hadden, en daar zagen de drie mannen niet minder dan vier leeuwen bijeen, die zich op de een of andere wijze toegang hadden weten te verschaffen, misschien wel onder een gedeelte van de palissaden door, dat minder hecht en sterk was dan elders. Ook was het mogelijk, dat zij met een geweldige sprong over de deur waren heengewipt. Hoe het ook zij, zij waren er, hun luid gebrul vervulde de lucht, en deed de vrouwen dodelijk beangst bijeen hokken, terwijl de mannen hun geweren hadden gegrepen, voor het merendeel ouderwetse voorladers of vuursteengeweren met zeer lange lopen, en met parelsnoer bezette kolven.

De moedigsten hadden zich voorzien van lange lanssen, en een hunner viel een leeuw aan, die een zebukalf in de nek had gegrepen, het dier met een enkele knauw had gedood, door het de ruggestreng door te bijten, en er nu blijkbaar mee wilde vluchten.

De man, alleen maar bedacht op het behoud van zijn kalf, trad met doodsvrachting toe op de leeuw en trof het roofdier met de spies, maar blijkbaar slechts vluchtig, want de leeuw, een buitengewoon groot dier, nam een korte aanloop, en sprong, met het kalf in zijn muil, op de twee meter hoge borstwering.

Het dier had echter, misschien belemmerd door de vracht in zijn muil, zijn sprong verkeerd berekend, en kwam boven op de toegespitste palissaden terecht.

Er klonk 'n allerverschrikkelijkst gebrul, onder het hevig rukken van de leeuw begaf zich de palissade en met een deel daarvan, stortte de leeuw met

het zebukalf aan de andere kant omhoog. Een hevige gekraak werd vernomen, alsof er iets scheurde, knapte, brak en men kon duidelijk horen hoe de leeuw met felle slagen, dol van pijn en woede, iets met zijn klauwen verscheurde, dat slechts weinig tegenstand bood.

— Ons vliegtuig, schreeuwde Brand ontzet. Hij zal alles vernielen.

Zonder tijd te verliezen snelden de drie mannen op de deur toe, terwijl naast hen de schoten uit de geweren kraakten, die niet veel uitwerking schenen te hebben, maar de brullende leeuwen versperden hun de weg. Twee hunner zaten neergehurkt vlak voor de deur, met groenfonkelende ogen en zwiepende staarten, gereed tot de sprong. Ibrahim Joessoef met zijn pas afgevuurd geweer in de hand, stond weerloos op geen dertig passen van de voorste leeuw, die zich het volgende ogenblik op hem zou werpen, toen een schot kraakte.

Het was Raffles die had gevraagd.

En het schot was raak.

De kogel drong de leeuw in de wijdgeopende bek, en doorboorde hem de hersens. Zonder zelfs overeind te zijn gekomen, viel het dier log terzijde, trok even met de machtige klauwen en lag stil. Maar reeds had de tweede leeuw zich opgericht, en voor Raffles zijn geweer opnieuw had kunnen richten zweefde het kolossale dier reeds door de lucht. Bliksemsnel boog Raffles zich terzijde, en de geweldige klauw miste het hoofd, dat als een eierschaal verbrijzeld zou zijn als de slag raak was geweest. Het lichaam van het dier echter raakte de schouder van Raffles en deze zou daar zijn avonturen hebben beëindigd, als Henderson er niet geweest was. De reus had in de verwarring geen geweer kunnen grijpen, maar zijn rechtervuist was gewapend met een zware bijl en juist toen de leeuw, die half over Raffles was heengevallen, zich wilde omwenden en reeds een klauw hief, trof het blinkende lemmet hem met geweldige kracht in

de nek. Het monster liet een rochelend geluid horen en wentelde terzijde, terwijl zijn scherpe klauwen naar alle richtingen zich kromden en weer ontspannen.

Raffles moest zich snel omwentelen, om buiten het bereik te komen van die vlijmscherpe tangen, waarmee de leeuw hem in zijn doodsstrijd nog het vlees van het lichaam had kunnen rijten.

En nog was het drama niet beëindigd, want het derde verscheurende dier, een prachtige leeuwin, draafde met grote sprongen door het dorp en liep recht aan op de tent, waar zich de dochters van de Sheik ophielden... en Inge Ekvall.

De ongelukkige vader, die door het schieten ontwaakt was, slaakte een doorringende kreet, en tastte als waanzinnig naar zijn gordel, alsof hem zijn kromme dolk iets zou kunnen baten, maar Brand was reeds toegesneld, knielde neer, mikte zorgvuldig... en zijn kogel ving de leeuwin in haar laatste sprong op, en brak het dier de ruggegraat.

Vlak voor de ingang van de tent viel het ondiert neer, stuiptrekte, rekte zich in zijn ganse lengte uit, en lag toen onbeweeglijk.

Het gehele drama had zich in de tijd van nog geen kwartier afgespeeld.

Maar nog altijd scheen de leeuw daar buiten de palissades zich te kronkelen in zijn doodsstrijd. Raffles, die direct was opgestaan, niet eens bemerkend hoe hij bloedde uit een vrij ernstige schouderwonde, hem door de leeuw in zijn sprong toegebracht, snelde naar de deur, en rukte ze open.

Henderson en Brand volgden hem op de voet.

Een treurig schouwspel trof hun oog.

De dodelijk gewonde leeuw was op een der draagvlakken van het vliegtuig gevallen, had het door zijn gewicht doen breken, en er de bekleding met zijn klauwen in lange flarden afgerukt.

HOOFDSTUK III

DE OVERVAL

Met een schot uit de revolver, die Brand in zijn gordel had gestoken, maakte Raffles de stuiptrekkende leeuw af.

Het dode lichaam gleed omlaag, maar het onheil was reeds aangericht, en ditmaal was het onherstelbaar. Er was geen materiaal genoeg aan boord, om een gehele vleugel te kunnen vernieuwen en al ware dat wel zo geweest, het zou volkomen onmogelijk zijn, de geheel versplinterde draagstutten en het geraamte van het draagvlak, dat door de leeuw letterlijk in spaanders was gescheurd, hier te herstellen.

De Sheik, die naar de tent van zijn dochter was gesnel en zich had overtuigd, dat de meisjes wel dodelijk ontsteld, maar ongedeerd waren, was naast Raffles komen staan, en hij zag wel aan diens bleek, strak gelaat, dat er iets zeer ernstigs moest zijn geschied.

— Uw grote vogel is gewond, vreemdeling? vroeg hij op zachte toon, terwijl hij zijn hand op de schouder van Raffles legde.

— En dodelijk, Sheik, antwoordde Raffles afgemeten en zonder hem aan te zien. Dit verandert al onze plannen, en ik zal aanstonds ernstig met u moeten spreken. Thans zou ik u echter aanraden de schade op te nemen.

— Voor wij dat doen moet ik deze vreemdeling dankzeggen voor wat hij deed, hernam de Sheik, terwijl hij zijn donkere ogen met een blik vol dankbaarheid op Brand richtte.

Deze haalde met een bescheiden glimlachje de schouders op, en zei:

— Dit heeft niets te betekenen. Ik ben een goed schutter, ziet gij, en...

Hij wilde nog iets zeggen, maar zweeg bij het zien van Sida en Mirjam, de beide dochters van de Sheik, die haastig

kwamen aanlopen, een paar woorden tot hun vader spraken, die zich tot Raffles wendde, en blijkbaar herhaalde wat zij hem zeiden.

Raffles slaakte een lichte kreet van ontsteltenis, en zei toen op korte toon tot Brand:

— Inge is gewond. Laten wij dadelijk gaan kijken wat het is.

— Gewond? Maar ik heb de leeuw toch dadelijk gedood, riep Brand ontutst uit.

— Het was de kogel. Het projectiel is dwars door de ruggesteng van de leeuw gegaan en heeft haar toen nog aan het hoofd gewond. Spoedig het medicijnkistje; zulk een schot kan gevaarlijk zijn. Trek het je niet al te zeer aan het is jouw schuld niet.

Zonder een ogenblik te verliezen zochten Henderson en Brand in het wrak van de vliegmachine naar het medicijnkistje, en snelden toen Raffles na, die reeds aan de zijde van de Sheik naar de tent was gegaan, waar Inge met een bleek gezicht op haar leger van leeuwenvelen en droog gras lag.

Raffles knielde onmiddellijk naast haar neer, bekeek de wonde, haalde verlicht adem, en zei:

— Een schampschot. Het heeft gelukkig niet veel om het lijf; binnen een paar dagen zijt gij er van af, maar wij moeten zorgen dat zich geen wondkoorts voordoet.

Op dat ogenblik trad Brand met het kistje binnen, en Raffles vervolgde glimlachend, terwijl hij het hem afnam en zich tot Inge wendend:

— Dit is de jongeman, die zo juist bijtijds de leeuw neerschoot, die hier had willen binnen dringen.

— Een leeuw? vroeg het meisje verbaasd. Was het dier zo dichtbij?

Als enig antwoord sloeg Raffles de tentlap terzijde en daar zag Inge in het licht van de maan het zandgele kadaver van de geweldige leeuw, op geen volle meter afstand.

Het bleef even stil in de tent, en toen vatte Inge, die heel bleek was geworden bij de gedachte aan wat haar en de dochters van de Sheik had kunnen overkomen, de hand van Brand, die een kleur had gekregen als een schoolmeisje en zei met een stem die trilde:

— Dan heb ik mijn leven aan u te danken, mijnheer.

— Ik ben heel onhandig geweest, Miss Inge, stotterde Brand. Ik had moeten bedenken, dat u hier binnen waart, maar ziet gij, om mij te bedenken had ik niet veel tijd. In zulke omstandigheden moet vlug gehandeld worden. Doet die wonde u veel pijn?

— Het schrijnt een beetje, maar wat doet dat er toe? Als gij er niet geweest waart...

Het meisje beëindigde de zin niet, maar sloot de ogen, en haar lichaam beefde van ontzetting bij de herinnering.

Juist op dat ogenblik werd het tentdek terzijde geslagen, door een driftige hand, en professor Ekvall stapte naar binnen of liever hij rolde de tent in, want hij struikelde direct over een vooruitgestoken voet, maar dat deerde hem niet, want hij kroop op handen en knieën tot naast het leger van zijn kind. Hij beefde over al zijn leden, terwijl hij het meisje over het gelaat streek en dwaze liefkozende woordjes in het Zweeds sprak.

Inge had de ogen dadelijk weer geopend, en zei met een mat glimlachje:

— Dwaze vader. Het is niet zo erg. Mankeer je zelf niets?

— Praat niet van mij, gebod de professor met een driftige ruk aan zijn bril. Ik ben een beest, ik ben een onmens. Ik heb geslapen als een os, terwijl hier gevochten werd. En wie is die onhandige lummel, die je zo toegetakeld heeft?

— Die onhandige lummel ben ik, professor, antwoordde Brand nederig, maar met een guttig lichtje in zijn blauwe

ogen. Ik wilde op een leeuw schieten, ik raakte het dier ook wel, maar...

— Maar, dat had u voldoende moeten zijn, mijnheer, hernam de professor driftig. Als men niet goed schieten kan, dan vuurt men niet op leeuwen, maar laat dat aan anderen over.

— Och vadertje, stil toch, gebod Inge, half boos, half lachend. Als mijnheer niet geschoten had, zou die leeuw mij verscheurd hebben. Zou dat beter zijn geweest?

De professor hield beschaamd zijn mond, en dat kostte hem zoveel inspanning, dat hij in een hoekje met drukke gebaren zijn bril ging oppoetsen, misschien ook wel om zijn tranen te verbergen.

Eensklaps kwam hij weer op Brand toe, vatte diens hand, schudde die heen en weer zoals men een pompzwengel hanteert, en zei, over zijn woorden vallend:

— Mijnheer, ik heb zoëven het woord onhandige lummel gebruikt. Ik slik dat woord weer in. Dat is te zeggen, voor de helft. Onhandig bent u niet.

— Dank u professor. Dat is al meer dan ik verdien, hernam Brand ironisch. Wie weet slikt u naderhand de andere helft ook nog wel eens in.

Raffles had intussen al op handige wijze het hoofdhaar van het meisje, rondom de wonde, weggeknipt, het schampschot gereinigd, er zelf op uitgestreken en verbonden.

Toen hij gereed was, bemerkte Raffles pas, dat zijn eigen kleren letterlijk doorweekt waren met bloed en het was Inge, die het met een kreet van schrik opmerkte en uitriep:

— Maar gij zijt zelf zwaar gewond, sir. Uw rechtermouw is nat van het bloed.

— Wij zullen eens onderzoeken wat het is, Miss Inge, hernam Raffles koelbloedig. Een van de leeuwen heeft mij geloof ik, een jaap gegeven, maar een weinig van deze wonderbaarlijke zelf zal mij wel genezen. En nu laten wij u alleen. Tracht wat te slapen, beweeg u zo min mogelijk en over een paar dagen zult gij weer de oude zijn. Charles, ga mee en kijk eens naar mijn wond.

En dan zullen wij eens praten met de Sheik, als hij er in toestemt.

Allen verlieten de tent, behalve professor Ekvall, en Brand onderzocht de wonde van Raffles bovenop de schouder, die inderdaad vrij diep bleek te zijn, en een zorgvuldige behandeling vereiste. Zij moest grondig worden gezuiverd, wat veel pijn veroorzaakte, en werd toen verbonden. Zonder infectie of wondkoorts echter, zou Raffles binnen weinige dagen genezen zijn.

Onder die bedrjven was de zon reeds opgekomen en overgoot het landschap met haar gouden stralen.

Het bleek nu dat er slechts één kalf gedood was door de leeuw, die die roof met zijn leven had moeten boeten, en het dier werd nu verder geslacht, een deel van het vlees werd gezouten, en de rest werd door de vrouwen in beslag genomen voor het middagmaal.

Het behoeft ternauwernood te worden gezegd, dat de bevolking van het dorp met nog grotere eerbied opzag tot die blanken, die in zulk een korte tijd vier leeuwen hadden weten te overwinnen. Toen het ontbijt genuttigd was, wederom in de tent van de Sheik, die zich had uitgeput in bloemrijke dankbetuigingen, waaraan Raffles spoedig een einde maakte, begon deze, na een pijp van de hoofdman te hebben aanvaard, als blijk van wederzijdse vriendschap:

— Ik heb u reeds gezegd, Sheik, dat mijn grote vogel dood is, door de leeuw vernield. Ik zal er niet mee weg kunnen vliegen, en ik ben nu wel genoodzaakt, u een grote dienst te verzoeken.

— Spreek slechts, vreemdeling, en als het in mijn macht ligt, dan zal ik al uw wensen vervullen.

— Ik vraag u niets anders, aldus ging Raffles voort, dan mij vijf van uw paarden of van uw kamelen te verkopen, naar gij zelf wilt, en voorts twee lastdieren, om onze bagage te dragen.

— Gij zult paarden en kamelen hebben, vreemdeling, antwoordde de Sheik, en gij zult niet over ons te klagen hebben. Wij zullen u onze beste dieren geven. Welke weg kiest gij?

— Mij dunkt dat wij het verstandigst handelen, door zo spoedig mogelijk een

Franse post op te zoeken. Dat is Ideles.

De Sheik schudde langzaam het hoofd en sprak op ernstige toon:

— Weet wel wat gij wilt doen, vreemdeling. Daarbij zult gij moeten trekken door het land van de Toearegs, door Ifoghas, en het zuiden van Hoggar. Kent gij die streken?

— Enige maanden geleden beleefde ik er een vreemd avontuur, Sheik, antwoordde Raffles.

— Gij kent de gevaren? En gij durft ze te trotseren?

— Ik durf ze te trotseren, Sheik, omdat het moet, antwoordde Raffles rustig.

— Maar waarom zoudt gij dan niet, in stede van oostelijk te reizen, naar het westen gaan en trachten de grote karavaanweg te bereiken, die van Timboektoe naar het noorden voert?

— Omdat die weg veel langer en veel bezwaarlijker voor ons is, Sheik. Minstens veertien dagen zouden er mee gemeoid zijn, om die karavaanweg te bereiken. En dan minstens nog een maand, alvorens wij de eerste plaats van betekenis zouden hebben bereikt. De ganse reis, op weinig uitzonderingen na, voert door de dorre woestijn en aan die beproeving mag ik een jong meisje niet blootstellen.

De Sheik bleef Raffles een ogenblik zwijgend aanzien, en hernam toen, aan zijn witte baard plukkend:

— Daarentegen zult gij, als gij door het land der Toearegs wilt trekken, grote kans lopen de Chaamba-rovers te ontmoeten. Zij zijn wreed en bloeddorstig, en zij zullen u zeker naar het leven staan en dit des te eerder, naarmate gij verder verwijderd zult zijn van de eerste Franse post. Hoe hadt gij u de route voorgesteld?

— Ik wilde reizen langs de westelijke helling van het Ifoghas. Vandaar wilde ik aanstonds noordelijk aanhouden, en mij begeven naar Timmisao. Het is een vrij belangrijke Franse post, en de reis daarheen behoeft niet langer dan acht of tien dagen te duren. Vandaar kunnen wij betrekkelijk gemakkelijk verder gaan, want overal zullen wij water vinden en een aan het Franse gezag

onderworpen bevolking.

— Maar gij zijt nog niet in Timmisao, hernam de Sheik langzaam. Weet gij dat gij dan moet trekken door een gedeelte van Hoggar?

— Ik heb u reeds gezegd, dat ik het kende, Sheik, antwoordde Raffles schouderophalend.

— En die kennis weerhoudt u niet om er nogmaals door te trekken? drong de hoofdman aan.

— Neen. En ik reken op u om mij aan paarden en kamelen te helpen, Sheik.

— Gij zult ze hebben, vreemdeling, want een Beni Hassan verbreekt nooit zijn belofte. Op uw eigen hoofd komen echter de gevolgen neer. Wanneer wilt gij gaan?

— Zo spoedig mogelijk; als het kan reeds overmorgen, want dan zullen onze wonden voldoende geheeld zijn.

Verder werd er over de aangelegenheid niet meer gesproken. In de loop van die dag koos Raffles een vijftal voortreffelijke paarden uit, benevens twee lastkamelen. Hij zou er slechts een zeer matige huur voor behoeven te betalen, en de twee gidsen, die hem tot Timmisao zouden geleiden, zouden de dieren weer mede terugvoeren. Die twee gidsen waren sterke, moedige kerels, die de streek voortreffelijk kenden en zich niet lieten weerhouden door de bijna bijgelovige vrees, welke alle stammen in die streek koesteren voor dat geheimzinnige deel van Hoggar, dat nog slechts aan zeer weinigen bekend is. Er gebeurde die dag niets bijzonders, en de rust verkwikte de gewonden zozeer, dat men besloot in de loop van de volgende dag op reis te gaan.

Een nader onderzoek van de vliegmaschine had aangetoond, dat de arme Typhoon reddeloos verloren was, en zuchtend bedacht Brand dat dit de vijfde vliegmaschine was, welke Raffles in een betrekkelijk kort tijdsverloop van weinige jaren had verloren.

Er werd van gesloopt wat nog te slopen viel, onder meer het sterke zoeklicht en het zou spoedig blijken, hoe verstan-

dig de reizigers daaraan gedaan hadden.

Het was in de loop van de namiddag, de zon had haar hoogtepunt bereikt en blakerde mens en dier, toen over de vlakte, zo snel zijn renkameel maar wilde gaan, een Senoessi kwam aanrennen, kenbaar aan zijn wapperende mantel van lichtgrijze stof, en zijn vreemdsortige hoofddoek.

De mahari was zo uitgeput, dat hij aanstonds neerviel, zodra hij binnen de omheining was. De ruiter begaf zich dadelijk naar de Sheik en men scheen hem in het dorp te kennen, want hij werd dadelijk bij hem toegelaten. Raffles en zijn metgezellen bemerkten tot hun verwondering, dat er zich een ogenblik later grote ontsteltenis van 't dorp scheen te hebben meester gemaakt.

Spoedig zou blijken wat hiervan de reden was.

Een kwartier nadat de ruiter het dorp was komen binnenstormen, bezweet en uitgeput, trad de Sheik op Raffles toe, die zich toen met zijn metgezellen in de schaduw van het palmenbosje, dicht bij de bron bevond.

— Gij moet aanstonds vertrekken, vreemdeling, begon de hoofdman, bijna plechtig. Wij zullen waarschijnlijk nog hedennacht worden aangevallen door Chaamba's. Deze man is de enige overlevende van een troepje van drie kooplieden, die wij zeer goed kennen, en die zich door de vlucht heeft weten te redden. De beide anderen zijn vermoord, men heeft hun paarden en kamelen afgenomen, en deze man heeft tijdens zijn kortstondige gevangenschap kunnen vernemen, dat het plan bestaat, ons dorp te overvallen, omdat ik mij verzet heb tegen de wensen van Ben Tuggeba, hun opperhoofd.

— Wat zegt hij? vroeg Inge angstig, die wel aan de gelaatsuitdrukking van Raffles gezien had, dat er een zeer ernstig onderwerp werd behandeld.

— Die Senoessi zegt, miss Inge, dat de Chaamba-rovers nog hedennacht het dorp zullen overvallen, antwoordde Raffles, onverbloemd.

HOOFDSTUK IV

HET GEVECHT

De oude professor, die het dialect der Beni Hassan uitstekend verstond, evenals Raffles, trok woedend aan zijn grote bril en barstte uit:

— Waarom roeien de Fransen dat ontuig niet uit?

Raffles keek de geleerde een weinig medelijdend aan en zei rustig:

— Dat zouden zij wellicht wel willen, professor, maar dan zouden zij een legermacht hierheen moeten zenden, twintig of zelfs dertig maal groter dan zij hier thans handhaven.

Raffles wendde zich nu zelf tot de Senoessi, en vroeg de man in zijn eigen taal:

— Waar had die noodlottige ontmoeting met de Chaamba's plaats?

— Op de westelijke oever van de Wadi Telemar, op een paar mijlen van de oase van Igis.

— Het kan dus nog wel vijf of zes uren duren voor zij hier zijn, denkt gij?

— Eerder kunnen zij onmogelijk hier zijn. De Chaamba's vallen trouwens bij voorkeur de dorpen des nachts aan. Het is nieuwe maan, en het zal dus vannacht duister zijn.

— Zijn zij talrijk?

— Het is een bende van zeventig of tachtig man, maar goed bewapend, merendeels met moderne geweren.

— Natuurlijk bereden?

— Ja, uitsluitend kamelen. Die gebruiken zij steeds bij dergelijke rooftochten. Een kameel loopt bijna even snel als een paard en kan het veel langer uithouden.

— Ik raad u aan, vreemdeling, aldus hernam de Sheik het woord, u zo spoedig mogelijk in veiligheid te brengen. In zes uren kunt gij een vrij grote afstand afleggen, en de Chaamba's kunnen van uw aanwezigheid volstrekt niets

weten. Wij zullen in die tijd de overblijfselen van de vliegmachine zorgvuldig verbergen.

Raffles bleef een ogenblik in gedachten verzonken, en bracht toen de raad van de grijze Sheik aan Inge over. Hij keek met gespannen aandacht naar het gelaat van het meisje, alsof hij daarop haar gedachten wilde aflezen.

Zij scheen een ogenblik in tweestrijd en toen hief zij met een ruk het hoofd op, keek Raffles recht in de ogen en zei:

— Mijn mening, sir, is dat wij deze lieden, die ons gastvrij hebben ontvangen, thans niet lafhartig in de steek mogen laten. Gij weet misschien, dat ik een goed schutter ben, en ik kan het denkbeeld niet verdragen, die arme meisjes, die zo lief en zacht zijn, in handen te zien van die gevreesde roverhoofdman.

— Ik verwachtte bijna, dat gij dit zoudt zeggen, miss Inge, antwoordde Raffles met een glimlachje. Ik moet u ook mededelen, dat het gevaar volstrekt niet denkbeeldig is, dat wij, indien wij vertrokken, juist in de muil van de leeuw zouden lopen en die troep in de woestijn zouden ontmoeten, en dan zou ons lot natuurlijk binnen een half uur bezegeld zijn. Hier kan men zich althans verdedigen. Ik heb dus uw toestemming als ik zeg, dat wij niet zullen vertrekken?

— Die toestemming hebt gij. Ik zou het in mijn hart voelen branden, het denkbeeld, dat wij lafhartig zouden zijn gevlucht.

— Dat is een taal naar mijn hart, hernam Raffles, terwijl hij met een blik vol bewondering keek naar dat mooie, krachtig getekende, en toch echt vrouwelijke gezichtje, dat een kleur van op-

winding en vastberadenheid had gekregen.

De Sheik, die niets van het gesprek begrepen had, wilde opnieuw aandringen, toen Raffles hem voorkwam met de vraag:

— Hoeveel moderne geweren hebt gij hier in het dorp?

— Niet meer dan zeven of acht, heer.

— Munitie?

— Omstreeks tachtig schoten voor ieder geweer.

— Zijn die geweren in handen van uw beste schutters?

— Ja, maar, helaas, zijn zij allen thans onderweg hierheen. Wanneer het lot ons gunstig is, kunnen zij nog voor het vallen van de duisternis zijn teruggekeerd. In het andere geval...

De oude man maakte een moedeloos gebaar, en zei toen weer:

— Vertrek nu aanstonds, vreemdeling, vertrek.

— Wij zullen niet vertrekken, Sheik, maar blijven hier en willen u zo goed mogelijk trachten te helpen tegen die woeste roverbende. Het zal niet gezegd zijn, dat westerlingen op de vlucht zijn geslagen.

Velen hadden die woorden gehoord, want langzamerhand had de gehele mannelijke bevolking van het dorp zich bij het palmbosje verzameld en overal gingen luide kreten op, kreten van bewondering en ongeloof.

Maar Raffles ging rustig voort:

— Wij hebben zeer veel munitie, en zeven voortreffelijke geweren en karabijnen. Verder hebben wij vier revolvers. Wij zullen alles in staat van verdediging brengen en verder moge het Opperwezen ons bijstaan, dat gij Allah noemt.

De Sheik hief met een zegenend gebaar zijn bevende handen boven het hoofd van Raffles, en zijn stem trilde, toen hij zei:

— Gij zult in leven en dood over de Beni Hassan kunnen beschikken, heer. Gezegend zij uw komst, gezegend zij de vrouw, die gij naar uw haardstede zult voeren, gezegend zij de kinderen, die gij zult verwekken tot in lengte van da-

gen. Wij nemen uw aanbod aan, ik zie aan uw blikken, dat gij niet de man zijt, die zich van een besluit laat afbrengen.

En toen werd alles in gereedheid gebracht om zich te kunnen verdedigen. Het was een gunstige omstandigheid, dat de Chaamba's onkundig waren van het feit, dat hun ontsnapte gevangene, van wie zij een grote losprijs hadden hopen te krijgen, hun plannen had kunnen af luisteren, en naar dit dorp was gegaan, waar hij niet thuis behoorde. De koopman zelf, El Bekri geheten, die een uitstekend schutter was, wilde eveneens blijven, en hij werd dadelijk in het bezit gesteld van een precisie-karabijn en vijftig patronen. De draagvlakken werden van de vliegmaschine afgenomen, de romp werd uit elkaar gehaald, en men liet alleen de zware motor buiten, evenals de cilinders met de gecompriëerde gas, waarvan de Chaamba's toch het nut en de betekenis niet zouden begrijpen.

De strijd zou altijd ongelijk blijven, maar men behoefde toch niet te wanhopen, nu er zich een aantal mannen in het kamp bevonden, bereid om zich tot het uiterste te verdedigen. De vrouwen werden in het midden van het dorp bijeengebracht en moesten zich in tenten schuilhouden. Verder werden er op verschillende punten van de walmuur kleine stellages opgesteld van bamboe, waarop de scherpschutters konden plaats nemen, die op die wijze een groot gedeelte van de vlakte met hun geweren zouden kunnen bestrijken.

Met al die voorbereidingen waren enige uren heengegaan, de zon daalde reeds in een rosse gloed, en nog altijd waren de lieden, in het bezit van de moderne geweren en wier aanwezigheid thans van zo groot nut zou zijn geweest, niet teruggekeerd.

De maaltijd werd tamelijk zwijgend gebruikt, en toen het bijna geheel duister was, werden de laatste maatregelen genomen. Het hoornvee en de schapen werden bijeengedreven in een soort kraal, binnen de walmuur gelegen, en de paarden gekluisterd, evenals de kamelen, opdat zij geen verwarring zouden kunnen stichten als zij, verschrikt door het vuren, door het dorp heen en

weer zouden galopperen.

Verder kon men niets anders meer doen dan wachten, wachten in een spanning, die met iedere minuut en met het groeien van de duisternis toenam.

De scherpschutters hadden hun plaaſen reeds ingenomen, ieder op een meterhoge stellage van bamboe en de geweren rustend op de walkruin. Zij hadden een linnen zak vol patronen aan een draagband om de schouder hangen, en keken scherp uit over de vlakte, waar de hier en daar verspreide bosjes palmen en kreupelhout zich nu als donkere vormeloze massa's voordeden.

Traag kropen de uren voorbij.

Plotseling bespeurde men, dat de Chaamba's gekomen waren.

Men kon ze nog onmogelijk zien, maar men kon ze horen, want hun kamelen deden de grond dreunen onder hun regelmatige stap.

Nu en dan balkte er een dezer dieren, en het geluid klonk dreigend en sinister over de stille, eindeloze vlakte.

Er liep als het ware een siddering door de wachtenden, die hun geweren vaster omgrepen, en de duisternis met hun blikken trachtten te doorboren. Nog een half uur verliep, en toen was het alsof zich op de vlakte vlugge schimmen heen en weer bewogen.

De Sheik had op aandringen van Raffles streng bevel gegeven om vooral niet te vroeg te schieten, opdat er geen munitie verloren zou zijn, en zoveel mogelijk schoten raak zouden zijn.

Raffles zelf had nog een andere verassing in petto, waarvan hij zich veel voorstelde.

Hij zelf stond niet ver van de toegangsdeur, waardoor hij en zijn vrienden waren binnengekomen, en even boven de kruin van de wal stak de schijnwerper uit, die met zijn draden verbonden was aan de krachtige accumulatoren van de vliegmaschine, die nog volkomen intact waren, daar Raffles op deze reis de schijnwerper maar zeer weinig had gebruikt. Het was natuurlijk lang niet zo krachtig als een militair zoeklicht, maar het was ruimschoots voldoende voor het doel, en als het moest zou het de vlakte verlichten met een

stralen bundel, die tot ruim twee kilometer breed was. Van deze lamp van zesduizend kaarsen lichtsterkte verwachtte Raffles heel wat.

Maar daarbuiten bleven de schimmen heen en weer gaan, nu bijna geluidloos, en toen kraakte er aan de noordelijke uithoek van het kamp eensklaps een schot te vroeg, want het was nog onmogelijk, zich 'n goed doelwit te kiezen. Klaarblijkelijk was een der verdedigers zijn zenuwen niet meester kunnen blijven.

Bij onderzoek bleek het later de driftige professor te zijn geweest, die zich van een revolver had weten meester te maken, en in zijn zenuwachtigheid geschoten had op wat naderhand de schaduw van een palmboom bleek te zijn.

Maar het schot was gevallen, en de Chaamba's waren gewaarschuwd.

Dat bleek duidelijk genoeg uit het wilde gekrijs dat zij aanhieven en het knetteren hunner geweren, terwijl de projectielen met doffe klappen een paar voet in de aarden wal binnendrongen.

Raffles begreep dat hij thans niet langer mocht aarzelen.

Hij maakte contact en op hetzelfde ogenblik gutste een heldere lichtgloed waaivormig over de vlakte en bescheen daghelder een grote troep ruiters, in nachtzwarte mantels gehuld, zwarte doeken om het hoofd, de onderste helft van het gelaat eveneens omwikkeld met een zwarte lap. Raffles trok hieruit de conclusie, dat hij de gevreesde woestijnrovers voor zich zag, de bloeddorstige Chaamba's, van alle Toearegstammen de wreedste en stoutmoedigste.

Brand, die op geen twintig pas afstand van Raffles aan de andere kant van de deur stond, mikte nauwkeurig en vuurde. Een der Chaamba's zwaaid woeſt met zijn armen en tuimelde van zijn kameel omlaag, die dadelijk op de loop ging, verschrikt door het felle lichtschijnsel. Maar Brand had zeven kogels in zijn magazijn, en hij gebruikte ze goed. Kort en vinnig als zweepslagen klonken de schoten, en bijna elk schot was raak.

Pas toen er acht of tien mannen waren gedood of dodelijk gewond, schenen

de volkomen verraste Chaamba's te begripen, dat zij een voor een zouden worden neergelegd, als zij daar op een hoop bijeen bleven, zonder iets te doen.

De aanvoerder, kenbaar aan een vuurrode lap om zijn hoofddoek en aan de prachtige renkameel, die hij bereed, slaakte een woeste kreet, die zeker een bevel was, want onmiddellijk verspreidde zich de troep aanvallers.

Maar dat ging toch niet zo gauw, of de scherpschutters onder de verdedigers hadden gelegenheid, nog een dozijn schoten af te vuren, waarvan er maar al te veel doel troffen, daar de Chaamba's, in de veronderstelling dat niemand iets van hun komst wist, zich reeds tot op honderd meter afstand van de palissade hadden gewaagd.

Hun tactiek werd spoedig duidelijk.

Zij wilden zich in twee groepen verdelen, buiten de lichtkegel geraken, en dan het dorp aan de andere zijde aanvallen.

Raffles had dit voorzien, en hij wist dat hiertegen weinig of niets te doen viel. Het zou dwaasheid zijn, te willen trachten, de schijnwerper en de zware bak met de accumulatoren, telkens van de ene plek naar de andere te dragen over een afstand van ruim vierhonderd passen.

Daarom maakten alle belegerden zoveel mogelijk gebruik van het voordeel dat het zoeklicht opleverde, zodat er van de Chaamba's zeker nog tien of twaalf in het stof beten, voor de beide vleugels zich zover ter zijde van het dorp hadden teruggetrokken, dat de lichtbundel hen niet meer kon volgen.

Aan hun woest gekrijs was te horen, welk een dolle woede zich had meester gemaakt van de woestijnrovers, die zo plotseling hun oorspronkelijke plannen verijdeld zagen.

Raffles wist echter wel, dat zij het niet zo gauw zouden opgeven, bezield als zij waren door een woeste wraakzucht.

Links zowel als rechts van de ingang kraakten thans schoten, en ook de Chaamba's moesten goede schutters hebben, want hier en daar viel met een doffe klap een schutter van zijn bam-

boe stellage, door een welgerichte kogel midden in het hoofd getroffen.

De Sheik zelf met zijn oudmodel geweer bewapend, hetgeen vijf minuten vereiste om het behoorlijk te kunnen laden, kwam op Raffles toesnellen, en zei met trillende stem:

— Ik geloof, heer, dat de rovers aan de rechterzijde een aanval willen ondernemen. De wal is daar een weinig lager, en zij kunnen op hun rijdieren gezeten, over de ringmuur heenschieten en een deel van het dorp bestrijken.

Raffles begreep het gevaar daarvan zeer goed, en na een paar woorden met Brand te hebben gewisseld, die op zijn post zou blijven, klom hij van de stellage, nam in het voorbijgaan Henderson mee, en trof aan de rechtse uithoek van het kamp Inge Ekvall, die reeds een paar schoten uit haar karabijn had gelost, en bleek maar vastberaden over de aarden verschansing naar buiten tuurde, naar de vlakke, waar weer die zonderlinge schimmen als spookgedaanten heen en weer zweefden.

Onmiddellijk begreep Raffles de omvang van het gevaar, want inderdaad was de aarden wal hier niet zo hoog, of een ruiter, bovenop een kameel gezeten, kon er gemakkelijk overheen schieten. Wel trof hij dan niet de lieden die vlak achter de wal stonden, maar wel degenen die zich verder daarvan af ophielden. Verdwaalde kogels zouden de tenten kunnen treffen, waar zich de vrouwen ophielden en er moest dus dadelijk worden ingegrepen.

Op deze plek had zich een dertigtal rovers verzameld, die, volgens hun gewone wijze van krijg voeren, snel op en neer reden en daarbij telkens hun geweren afvuurden.

Maar zij kwamen te dichtbij, en Raffles, Henderson, Inge en een van de inwoners, benevens de koopman, die het bericht van de overval was komen brengen, konden enigen der aanvallers met welgerichte schoten neerleggen.

Maar de toestand zou nog hachelijker worden.

Het kamp had de vorm van een bijna regelmatige rechthoek en de deuren van de omheining waren in de langste zij-

den daarvan gelegen. Op een dier hoeken nu, die het slechtst verdedigd werd, omdat de Sheik de scherpschutters aan de voorkant had willen posteren, daar waar het zoeklicht zou schijnen, schenen een zes- of acht woestijnrovers erin geslaagd te zijn, van de rug hunner kamelen af over de palissades heen te klimmen. Zij hadden hun geweren veruild tegen lange, een weinig gekromde, vlijmscherpe zwaarden, met een brede kling, die zij met de grootste vaardigheid weten te hanteren, en waarmede de dappersten hunner zelfs de leeuw te lijf durven gaan.

Luid gillend kwamen die acht mannen het kamp binnen stormen en de voorste hieuw met een enkele slag een der Beni Hassans, die juist zijn ouderwets geweer aan de schouder had willen brengen, het hoofd af.

Toen stormde hij op Henderson af, de eerste, die iets van deze overval ontdekt had, en door een scherpe alarmkreet Raffles en Inge had gewaarschuwd.

Het zou zeker met de reus gedaan zijn geweest, want met een felle houw viel de Chaamba naar hem uit, als hij zich niet bliksemsnel gebukt had, zodat het nog van bloed druipende zwaard over hem was heengesuisd.

Voor zijn aanvaller zich kon herstellen, had Henderson, zijn geweer als een nots gebruikend, hem met de kolf de hersens verbrijzeld.

Henderson, die wel begreep, dat hij hier met zijn geweer weinig kon utruchten, raapte aanstonds het zwaard op, en het was juist bijtijds, want een tweede rover deed een woedende uitval naar hem, zodat hij pas op het laatste ogenblik de slag kon pareren. Even kruisten de blinkende klingen elkaar en toen viel Henderson met het zwaard uit alsof het een degen was en doorboorde de Chaamba de borst.

Andere aanvallers kwamen toestormen, eveneens met hun kromme sabels bewapend, en er ontstond een hevige strijd, waarbij aan weerszijden doden vielen, maar hoe dapper de Chaamba's ook stredden, met welk een woeste verbittering, zij moesten het onderspit dal-

ven.

Maar buiten klonk opnieuw geschreeuw, en het was maar al te duidelijk, dat de woestijnrovers niet voornemens waren, zich reeds voor overwonnen te verklaren. Van alle kanten tegelijk drongen zij thans op de walmuur toe, ofschoon de helft hunner reeds gesneuveld was, of althans zwaar gewond.

Eensklaps deed zich een nieuw gevaar voor, dat dreigde van de zijde der tweede deur, recht tegenover de eerste gelegen. Deze was minder sterk, en op het ogenblik waren een twintigtal aanvallers bezig, deze deur te rammelen met behulp van een soort stormram, in de vorm van een zware paal, waarschijnlijk opzettelijk met dit doel meegevoerd.

In de verwarring waren zij er in geslaagd, dit punt te bereiken, zonder dat een der dorpsbewoners het bemerkte had.

Reeds kraakte de deur, en het volgende ogenblik zou zij bezwijken. Reeds had de Sheik in allerijl een deel der verdedigers bij het bedreigde punt geconcentreerd, gereed om zich tegen de rovers te verzetten, toen er eensklaps buiten op de vlakke scherpe schoten knalden, die aanstonds te herkennen waren als afkomstig van moderne wapens.

Men hoorde de Chaamba's van woede en teleurstelling krijsen, hun kamelen liepen in verwarring dooreen, en op het zelfde ogenblik hield het rammeien van de deur op.

Maar de schoten herhaalden zich, en de Sheik, beide armen in een gebaar van dankzegging ten hemel heffend, riep uit:

— Dat zijn onze kooplieden. Zij komen nog juist bijtijds terug; Allah zij geloofd.

Inderdaad moest daarbuiten iets geschied zijn, hetwelk de Chaamba's tot een overhaaste terugtocht dreef. Brand, die zijn hoofd boven de borstwering uitstak, zag verscheidene woestijnrovers van hun kamelen tuimelen, en wel acht of tien roerloze lichamen lagen reeds dicht bij de voet van de ringwal op het rosse zand uitgestrekt.

De vijand begreep nu, dat hij de partij verloren moest geven, loste nog enige schoten op de snel naderende hulpstroepen, waaronder uitstekende schut-

ters bleken te zijn, die vèrdragende geweren bezaten en in paniek trokken zij terug. Het waren zeker niet meer dan twintig mannen, die daar, met wappe-

rende mantels, zo snel hun kamelen hen wilden wegvoeren, de vlucht namen, de woestijn tegemoet.

HOOFDSTUK V

OP WEG

Nauwelijks tien minuten later betraden de kooplieden, die zo juist bijtijds een dreigende toestand tot een goed einde hadden gebracht, het tentenkamp, waar zij met juichkreten werden ontvangen. Men maakte vervolgens de verlieslijst op, waarbij het bleek dat er vier mannen waren gedood, twee ernstig gewond, en dat een dozijn lichte kwetsuren had opgelopen, die binnen weinige dagen hersteld zouden zijn.

Men bleef die nacht een scherpe uitkijk houden, de wachtposten werden telkens afgelost, maar er deed zich niets bijzonders voor.

Wat de gasten betreft, zij allen slapen, daar de volgende dagen veel van hun krachten zouden vergen.

Maar bij het kriecken van de dag waren zij allen op de been, verkwikt door de nachtrust. De wonden van Raffles en Inge bleken zich goed te helen, zodat er geen reden meer bestond, langer bij deze gastvrije lieden te blijven.

Een enkele blik over de eindeloze vlakke was voldoende om de bewoners de overtuiging te schenken, dat de woestijnrovers grondig de aftocht hadden geblazen, en voorlopig zeker niet zouden terugkeren. Hier en daar lagen hun donkere gedaanten en staarden met dode ogen naar de fletsblauwe hemel en naar de kruinen der zachtjes bewegende palmen.

Enige kamelen liepen rond, terwijl zij klagende kreten lieten horen, en hier en daar aan een lijk snuffelden. De Beni Hassan haastten zich deze dieren als een kostbare oorlogsbuit op te vangen.

Maar ook vertoonden zich andere die-

ren, en die hadden een heel wat onheilspellender betekenis. Het waren de aasgieren, die in grote kringen boven de vlakke vlogen.

Op zachte toon vroeg Inge aan de Sheik:

— Worden die doden niet begraven, Sheik?

Raffles vertaalde de vraag, en toen antwoordde de oude man, terwijl hij langzaam het hoofd schudde:

— Wij begraven onze doden niet, lieve vriendin. Wij leggen hen, evenals de Perzen en de Indiërs, op een hoge toren, een weinig buiten het dorp, opgetrokken van bamboe, en de gieren zorgen voor het overige.

Raffles behoefde dit antwoord nauwelijks voor haar te vertalen, want reeds waren enige Beni Hassan druk doende, zwiwend de doden uit het kamp te slepen naar een stellage, welke de reizigers nog niet hadden opgemerkt, aan de zoom van een klein palmenbosje. Met rottankoorden werden de lijken naar boven gehesen en naast elkander neergelegd, en zo ongeduldig waren de roofvogels, dat het was alsof zij die lijkbezorgers met snavel en klauw wilden verjagen, om aan hun afgrijselijke maaltijd te kunnen beginnen.

Met een bleek gelaat wendde Inge het hoofd af, en zei op zachte toon tot Raffles:

— Zullen wij spoedig vertrekken? Wat een vreselijk schouwspel is dat.

— Bedenk dat het mensen zijn van een primitieve aard, Miss Inge, en dat de noodzaak hen wel dwingt tot gewoonten, die in onze ogen barbaars zijn, maar voor hen niets om het lijf hebben. De

ziel van die doden is immers reeds lang overgegaan in een of ander heilig dier; wat daar verscheurd wordt is slechts hun waardeloos omhulsel. Maar wij zullen toch zo spoedig mogelijk gaan. Hé, wat is dat? De blikken van Raffles waren gevallen op een fraaie hond, een volwassen sloeg, een van die prachtige Arabische windhonden, waarvan men ook wel eens enkele exemplaren ziet op de hondentoonstellingen in Europa. Het dier liep rond, een weinig met een poot trekkend. Waarschijnlijk was het met de Chaamba's meegekomen en door een verdwaalde kogel aan de poot gewond.

Raffles lokte het dier tot zich en het kwam met de staart tussen de benen aanlopen.

Het liet zich zelfs strelen, en Raffles bewonderde de prachtige bouw van het schone dier.

Raffles lichtte voorzichtig de poot op, en de hond liet een waarschuwend gebrom horen.

Maar Raffles was niet bevreesd, en hij liet Brand fris water aandragen, benevens het verbandkistje, wies de wonden uit, smeerde er wat helende zalf op, en verbond ze.

Dit scheen de hond goed te doen, want terwijl Raffles hem behandelde, keek hij hem dankbaar aan, en likte hem het gelaat.

Raffles scheen ergens over na te denken, terwijl hij zachtjes de hond streelde, en toen wendde hij zich tot de Sheik met de vraag:

— Maken die woestijnrovers wel eens iets van waarde buit, Sheik?

— Menigmaal, heer, antwoordde het dorpshoofd. Zij vallen soms karavanen aan, stelen de koopwaren, maar ook dikwijls baar goud, edelstenen en andere kostbaarheden. Men zegt dat zij een schuilplaats en zo iets als een schatkamer hebben, ergens aan de voet van het Ifoghas-gebergte.

Raffles antwoordde niet, maar Brand zag aan zijn gelaat, dat hij ergens over peinsde, dat zijn gedachten geheel in beslag nam.

Het was die dag zo ondraaglijk heet, dat het kleine troepje Europeanen be-

sloot, in ieder geval nog 'n dag te wachten, in de hoop dat de temperatuur de volgende dag een weinig verkoeling bracht.

Reeds om zeven uur in de ochtend stond het kleine troepje reisvaardig. De beide gidsen, Iben Tounsi en Hassan Mokri, hadden hun kamelen reeds gezadeld en gepakt, en zij zagen er prachtig uit, in hun schilderachtige witte klederdracht.

Hun rijdieren waren goed uitgerust en zagen er gezond en krachtig uit. Een derde kameel was beladen met de watervoorraad en levensmiddelen, een paar kisten munitie, twee tenten en verder nog enkele onontbeerlijke zaken. Heel zwaar mocht dat alles niet zijn, want een kameel is niet gebouwd om zware lasten te torsen.

Ook de paarden stonden klaar en Jafet, zoals Brand de hond gedoopt had, en wiens wond reeds zo goed als genezen was, sprong om Raffles heen.

De hond zou hem wellicht nog goede diensten kunnen bewijzen en zou hem vergezellen op zijn tocht noordwaarts.

Men had voor Inge Ekvall een soort rijbroek vervaardigd, uit sterk linnen, opdat zij gemakkelijker te paard zou kunnen zitten, schrijlings evenals de mannen, en nadat men ontbeten had met de Sheik werd er afscheid genomen.

Men steeg te paard, de kamelen rezen op, nadat hun meesters hun hadden doen knielen om in het zadel te kunnen stijgen, en men reed langzaam het dorp uit.

Luid krijsend vloog een troep gieren op van de stellage des doods, en huilverend wendde Inge het hoofd af.

Nog lang bleven velen der dorpsbewoners op de borstwering staan, om het troepje na te zien. Nu waren de gestrande reizigers weer alleen in de woestijn, terwijl de paarden briesend voortstapten en de kamelen met afgemeten tred en langzaam wiegende kop als deftige oude heren voortgingen.

Toen Inge een uur later nog eens omkeek, kon zij van het dorp niets meer ontwaren dan een vage omtrek, de toppen der palmbomen en daarboven, als kleine stipjes, die zich bewogen, de aas-

gieren, die nog altijd bezig waren met hun nuttig maar afschuwelijk werk.

Er werd niet veel gesproken, want de gedachten der reizigers waren nog vervuld met het voorval van een paar nachten geleden, en ook van onzekere verwachting en omtrent hetgeen de naaste toekomst zou brengen.

Eén wezen was er echter, dat zich aan zulke gedachten niet overgaf en dat was Jafet, de Sloegi. Hij trok nog wel een beetje met zijn gewonde poot, maar die scheen hem toch niet al te veel last te veroorzaken, want hij sprong en danste om de paarden heen.

Spoedig werd het terrein heuvelachtig, maar ook die heuvels bestonden slechts uit zand en niets anders. Pas veel later zouden zij 't gebied der oasen bereiken en als zij eenmaal daar waren, zou de reis met minder bezwaren gepaard gaan.

Op het midden van de dag moest men echter, onder alle omstandigheden, enige uren rusten, want dan is het bijna onmogelijk, iets van zijn lichaamskrachten te vergen.

Men rustte dan uit in de schaduw der kamelen of aan de voet van een der lage zandheuvels, gebruikte de maaltijd, en dronk een paar teugen water, zo weinig als maar mogelijk, want water betekent in de woestijn niets anders dan leven.

Raffles kon tevreden zijn, want toen men die avond stilhield om te kamperen waren er bijna vijf en vijftig kilometer afgelegd, en dieren en mensen waren niet overmatig vermoeid. Een wachtpost behoefde men niet uit te zetten, want leeuwen komen niet in de eindeloze vlakke, maar houden zich liever op in de buurt der oasen en in het gebergte of althans in de onmiddellijke nabijheid daarvan.

De tenten werden opgezet en men bracht een rustige nacht door, die de reizigers verkwikt deed ontwaken.

De professor klaagde over zadelpijn, over dorst, over duizeligheid, over de grote hitte overdag, en over de koude des nachts. Zijn ogen blikten verlangend achter zich, naar de stad van Ko-

ningin Asana die onder het zand bedolven lag.

Inge monterde hem zo goed zij kon op, streelde het dunne, grijze haar en trachtte haar vader te troosten met het vooruitzicht, dat de Zweedse Regering zeker niet zou nalaten, alles in het werk te stellen, om de verzonken stad te doen uitgraven, tot meerdere glorie van haar stoutmoedige zoon. En zij verontschuldigde haar vader tegenover Raffles, die op zachte toon zei:

— Wij begrijpen zijn toestand heel goed. Een geleerde is een monomaan, ik zou bijna durven zeggen een maniak, wiens leven slechts met één enkele gedachte vervuld is. Ik hoop slechts, dat ik u zo gauw mogelijk op een Franse post in veiligheid kan brengen.

Het meisje keek Raffles ontdaan aan, en zei:

— Maar, zijt gij dan niet voornemens, met ons terug te keren? .

— Slechts tot de eerste Franse post, miss. Vandaar zult gij werkelijk niet veel moeilijkheden hebben om verder te komen. De hoffelijke Franssen zullen u zeker met alles willen helpen, en u van post tot post een geleide meegeven, tot dat gij veilig Tripolis bereikt hebt. Gij zoudt echter ook naar Tripolis kunnen gaan en zodoende de weg nog bekorten. Misschien is dat nog veiliger, want in Frans Marokko en in Algiers is de toestand niet zoals hij behoorde te zijn, in de laatste tijd.

— Maar, waarom vergezelt gij ons dan niet? Zijn er zaken die u hier houden? vroeg het meisje.

— Ja, Miss Inge. Ik heb hier nog enige zaken af te wikkelen, hetgeen alleen door mannen kan geschieden, en, die niet zonder gevaar zijn. Ik hoop echter het voorrecht te mogen hebben, u althans naar de eerste Franse post te geleiden. Daar komen wij weer in aanraking met westerlingen, met militairen, en het is beter, dat zich daar onze wegen scheiden.

Inge werd beurtelings bleek en vuurood en stamelde:

— Maar gij denkt toch niet, gij vreest toch niet... dat wij... u...

— Dat gij mij zult verraden? wel-

tooid Raffles de zin. Neen, Miss Inge, dat geloof ik niet. Ik heb u in die korte tijd voldoende leren kennen, om overtuigd te zijn, dat gij de kleine dienst die ik u heb kunnen bewijzen, al leidde deze dan, helaas, niet tot een goed resultaat, niet op die wijze zoudt belonen.

— Mijn vader dan. Wantrouwt gij mijn vader?

— Hoe durft gij dat denken, riep Raffles uit. Zeker doe ik dat niet. Het raakt hem volstrekt niet wie ik ben, dat is duidelijk. Ik geloof zelfs, dat hij 't reeds vergeten is.

— Gij zult mij van onbescheidenheid beschuldigen, sir, maar toch blijf ik nog aandringen. Gij hebt ons tot dusverre geholpen; hier dreigen u niets dan gevaren; ook gij zult gaarne spoedig weer te Londen zijn, waar wij u al te lang aan uw vrienden hebben ontfroefd...

— Ik bezit geen vrienden, miss. Uitzonderd de twee, die gij hier bij mij ziet, zei Raffles zacht.

— Ik zie het al, gij wilt het mij niet zeggen, hernam Inge met gebogen hoofd.

Het bleef een kort ogenblikje stil, en toen begon Raffles weer:

— Gij moogt het wel weten, Miss Inge, nu gij toch al weet wie ik ben. De Sheik vertelde, dat de Chaamba's grote schatten hebben geroofd en bijeen verzameld. Welnu, ik wil eenvoudig trachten, hun die op mijn beurt weer afhandig te maken.

Het meisje slaakte een zachte kreet van schrik, keek Raffles met grote ogen aan, en riep:

— Dat kunt gij toch niet in ernst menen? Gij zijt met uw drieën.

— O, wij zijn wel wat meer waard dan drie mannen, hernam Raffles glimlachend.

— Maar gij weet niet eens waar die Chaamba's zich ophouden.

— Ik niet, maar Jafet weet het.

Beider blikken gingen voor een ogenblik naar de hond, die aan de voeten van Raffles opgerold lag, en zich reeds volkomen aan hem gehecht scheen te hebben.

— Maar, de beide gidsen, zullen die aan uw onderneming willen deelnemen?

— Ik zal het hun niet voorstellen,

Miss Inge, antwoordde Raffles rustig. Mijn vrienden en ik beschikken over ons eigen leven, niet over dat van anderen. Zodra wij Timmisao bereikt hebben stuur ik hen weg, want dan hebben wij hun diensten niet meer nodig.

— Maar zij moeten uw paarden en kamelen mee terugbrengen.

— Ik kan te Timmisao nieuwe krijgen.

— Gij zult niet opgewassen zijn tegen een overmacht van rovers.

— Dan zal ik list gebruiken.

— Op uw terugweg zullen de Fransen u aanhouden en willen weten wat gij vervoert.

— Dan zal ik de Franse posten mijden.

De jonge Zweedse keek Raffles geruime tijd zwijgend aan met een droefde blik in haar mooie ogen, toen gingen haar blikken naar Brand en haar lippen begonnen te trillen.

— Ik zie het al, begon zij zachtjes, uw plan staat vast en ik zal er u niet af kunnen brengen.

— Neen miss, dat zoudt gij niet kunnen, antwoordde Raffles met een flauwe glimlach.

— Zulke ondernemingen laat ik mij maar zelden uit het hoofd praten. Gij zegt dat gij wel van mij hebt horen spreken. Welnu, dan kunt gij ook weten, waartoe het grootste gedeelte van het geld dat ik steel, gebruikt wordt. Het heeft volstrekt geen nut, of die woestijnbandieten een rotsgewelf vol kostbaarheden in het hartje van de woestijn bewaren.

Weer zwegen beiden, en toen zei het meisje met afgewend gelaat:

— Wie gij ook zijn moogt, ik zal u en uw vrienden nooit vergeten. Wat gij voor mijn vader gedaan hebt is meer dan iemand had mogen verwachten. Ik wil u eerlijk bekennen, dat ik u in de aanvang wantrouwde. Men had mij zoveel lelijke dingen van u verteld.

— Men heeft u niets anders kunnen zeggen, miss, dan dat ik een dief was, viel Raffles haar op koele toon in de rede, en dat is ook zo. Maar laten wij hier niet verder over spreken; het moet

voor u een tamelijk pijnlijk onderwerp zijn.

— En voor u niet? vroeg het meisje zacht.

Het antwoord kwam niet dadelijk en

toen zei Raffles met gebogen hoofd:

— Misschien wel, maar of het mij pijn doet of niet, ik moet op deze weg voortgaan, miss, want er staat mij geen andere open.

HOOFDSTUK VI

IN HET LAND VAN ADRAR

Zonder dat zich verder ook maar het minste voordeed, trokken de reizigers gedurende een volle week langs de voet van 't Ifoghas-gebergte. Zij hadden een enkele maal een ontmoeting met leeuwen, en dat was alles.

Hoe verder noordwaarts zij kwamen, hoe dichter bevolkt de streek werd, tenminste voor een land als Afrika en tegen de avond van de zevende dag bevonden zij zich op slechts twee mijlen van Timmisao, zonder een enkele woestijnrover te hebben ontmoet.

Een paar malen had de hond zich onrustig betoond, en scheen hij te willen afwijken van de weg, die door de gidsen werd aangegeven, maar Raffles had het besluit genomen, de professor en zijn dochter in veilige handen af te leveren en hij hield zijn woord.

Nu hield men stil, tot verwondering van Inge, in de nabijheid van een vrij uitgestrekt palmenbos en Raffles begon, zich meer tot de professor wendend:

— Wij zijn thans op een punt aangekomen, waar onze wegen zich moeten scheiden. Binnen een uur zult gij te Timmisao zijn. Gij zult daar Franse militairen vinden, die u zeker verder zullen helpen en al blijft het nog altijd geen plezierreisje, de gevaren zullen toch aanzienlijk veel minder zijn dan in deze streken, waar de woestijnrovers heersen.

— Gij gaat dus niet mee tot aan de post? vroeg het meisje zacht.

— Neen, miss. Het zou er niet op

aan komen, als ik van plan was verder te gaan, maar dat ben ik niet; en ik kom ook liever zo weinig mogelijk in aanraking met de militairen, die wel eens een nieuwsgierigheid aan de dag zouden kunnen leggen, nadelig voor mijn onderneming. Professor, ik wens u verder al het mogelijke succes met uw pogingen, en ik acht mij gelukkig, enige dagen te hebben mogen vertoeven in het gezelschap van zulk een groot geleerde.

— Een groot geleerde, die zijn doel niet bereikt heeft, antwoordde de geleerde meesmuilend. Maar hoe dan ook, wij zijn u grote dank verschuldigd, mijnheer, ik hoop u te zijner tijd te Stockholm terug te zien, waar gij mij altijd welkom zult zijn.

Er verscheen een zonderlinge glimlach om de lippen van Raffles, toen hij ten antwoord gaf:

— Misschien zou mijn komst u toch niet zo aangenaam zijn, professor. Intussen, als ik u nog ooit van dienst zal kunnen zijn, dan hebt gij slechts over mij te beschikken. Miss Inge, ik reis veel en heb een ongedurige aard, maar een kleine advertentie in de « Times » zal steeds voldoende zijn, om mij en mijn vrienden te doen toesnellen, wanneer en waarvoor gij mijn hulp ook zoudt behoeven.

Hij had zijn hand aan het jonge meisje toegestoken en hij voelde haar sterke slanke vingers beven tussen de zijne.

— Wij zullen u nooit vergeten, herhaalde zij nog eens. Mijnheer Brand, gij hebt mij het leven gered. Gij zijt een

dapper man, en ik zal u in goede herinnering houden. Ik wenste dat ik meer zulke vrienden had als gij zijt. Hier is mijn hand, en ik dank u, ik dank u uit de grond van mijn hart, ook uit naam van mijn vader.

Even hield Brand het hem toegestoken handje vast, en een vreemde uitdrukking kwam op zijn gelaat, die aan Raffles niet ontging. Men is niet ongestraft twee weken onder zulke moeilijke omstandigheden in het gezelschap van een mooi, jong meisje, dat zo weinig geleeke op de moderne bakvis met haar zucht tot opschik, haar leeg hart, en met een hoofd, waar ook al niet veel inzit.

Het was een episode geweest, die vergeten moest worden, maar zij had meer indruk op de jongeman gemaakt, dat zag Raffles zeer duidelijk, dan goed was voor zijn gemoedsrust. En even zuchtte hij. Zou hij op de duur wel het recht hebben, die frisse jonge, gezonde knaap te onttrekken aan wat toch zijn bestemming was: het huwelijk met een lieve vrouw?

Raffles bespoedigde het afscheid, en zette als een streng heelmeeester aanstonds het lancet in de wonde, om haar des te beter te genezen.

— Tounsi en Mokri, aldus Raffles, gij zult verder mijn vrienden begeleiden tot aan de post, gij zult daar wat levensmiddelen inslaan, en verder drie sterke paarden voor mij kopen en een lastka-meel.

Een der gidsen keek Raffles schelms aan, en zei:

— Wij zullen de eerste helft van uw bevel ten uitvoer brengen, heer, maar wat de rijdieren betreft, bevallen deze paarden u niet?

— Zij zijn voortreffelijk, Tounsi.

— Welnu, de Sheik droeg mij op, u deze rijdieren ten geschenke aan te bieden, zodra onze wegen zich zouden scheiden. Hij staat er beslist op, dat gij ze zult aannemen, en hij acht het nog slechts een geringe wederdienst voor de diensten, welke gij ons hebt bewezen. Dat zijn beide dochters nog in leven zijn, en niet geschandvlekt, heeft hij terecht aan u te danken.

Ondanks zichzelf geroerd door dit pro-

te bewijs van vriendschap, en wel wetende welk een grote waarde een goed paard in de woestijn had, zweeg Raffles een ogenblik en zei toen:

— Ik neem het geschenk in dank aan, en ik verzoek je, vriend, de Sheik mijn dank over te brengen en de betuigingen van mijn vriendschap.

— Hij wil dat gij ook een kameel zult behouden, heer.

— Hij overstelpt mij, hernam Raffles. Groet de waardige grijsaard voor ons, Tounsi en neem dit, en koop er u een aandenken voor.

Raffles stak de zonen der woestijn ieder een paar goudstukken toe, die zij haastig in hun wijde mantelzakken deden verdwijnen.

En nu was het ogenblik van scheiden aangebroken. Raffles, Brand en Henderson waren afgestegen, en deden de kameel, die hun eigen bagage droeg, neerknielen. En nog terwijl Henderson het dier begon te ontladen voor de nacht, vertrokken professor Ekvall en zijn dochter, in gezelschap van de beide gidsen.

Raffles trad op Brand toe, die het troepje onbeweeglijk had nagestaard, en legde hem de hand op de schouder met de woorden:

— Ik vrees dat dit een grote slag voor je is, amice.

Brand wendde langzaam hem het bleke gelaat toe, en zijn stem trilde een weinig toen hij antwoordde:

— Ja, dat is zo. Ik... het viel mij moeilijk, haar te laten gaan. En laten wij nu niet meer over deze zaak spreken, het moet vergeten worden.

Raffles keek hem een ogenblik onderzoekend aan en vroeg toen zacht:

— Wil je haar volgen, Charles? Het kan nog, zij verlaten Timmisao stellig niet voor morgenochtend op zijn vroegst.

— Neen, antwoordde Brand op harde toon. Dat zou tot niets dienen.

— Maar ik meen te hebben opgemerkt dat ook jij haar volstrekt niet onverschillig waart.

— Het is mogelijk en ik dank je voor die woorden, Edward, maar het is beter als het nu is.

Toen wendde Raffles zich tot Henderson:

— Wij zullen hier de tenten opslaan, de plek is gunstig. Ik zie dat je de kameel reeds ontladen hebt.

— En wat doen wij verder? vroeg Brand, nog altijd met het gelaat naar de richting van Timmisao gewend.

— Een paar dagen rust nemen, want die hebben onze rijdieren wel nodig en dan terugkeren naar de plek, waar wij de hond zo onrustig hebben zien worden.

— Ik heb het idee, dat wij uit deze onderneming niet heelhuids te voorschijn komen, zei Brand schouderophalend. Maar het doet er ook weinig toe... en ik ben tot je dienst. Ik kom je helpen, James.

Het volgende ogenblik waren de drie mannen alweer druk bezig, alles voor het kamp in orde te maken. Een vrij brede rivier stroomde dicht langs het bosje voorbij; zij vulden dus opnieuw de waterflessen, er werd thee gezet, de mannen rookten zwijgend hun pijpen en begaven zich vroeg ter ruste. De nacht werd door niets verstoord, en ook de volgende dag bleven de drie mannen op dezelfde plek. Laat in de avond keerden de beide gidsen weer terug, die wel wat verbaasd schenen te zijn, de drie mannen daar nog aan te treffen en boodschappen dat zij de Zweedse professor en zijn dochter veilig in handen van de Franse postcommandant hadden afgeleverd, die hun een geleide zou meegeven naar de volgende post.

De twee gidsen rustten die nacht in het kamp en de volgende dag gingen zij verder. Twee uren later werd de kameel opnieuw bepakt, de paarden werden gezadeld, en de drie mannen stegen op, om terug te rijden langs de voet van het gebergte.

Men vindt in deze landstreek, Adrar geheten, water in overvloed, zandvlakten wisselen af met veel oasen, maar meer naar het zuiden rijzen weer de woeste bergen.

Het zijn deze bergen, waar de woeste Toearegs en de Chaamba-rovers zich plegen op te houden en waarheen zij bij een achtervolging vluchten.

De uitlopers dringen hier en daar tot ver in de woestijn door, en het was bij een dier lage heuvelketens, dat de hond blijken van onrust had gegeven.

Die plek was op enige kilometers afstand ten noorden van de oase van Tïrek ta Settafet gelegen, aan de boorden van de Wadi Ilogh.

Thans was de streek volkomen verlaten, en niets wees op de aanwezigheid van mensen.

De hond echter, die zich in die korte tijd zeer aan Raffles gehecht had, scheen het beter te weten, want omstreeks het midden van de tweede dag na het vertrek der reizigers, begon hij opnieuw onrustig rond te lopen, en in de lucht te snuffelen. Het was duidelijk, dat het dier de metgezellen van zijn gesneuvelde meester rook.

Ben Tuggeba, de hoofdman der Chaamba's, moest dus hier ergens in de omgeving zijn. Het was dus zaak, thans de grootste voorzichtigheid in acht te nemen, want de drie mannen konden onmogelijk weten, hoe groot de bende was die zich hier ophield, en zij moesten vrezen, dat velen dier rovers met moderne geweren zouden zijn uitgerust.

Raffles had de voorzorg genomen, de hond aan een lange lijn te houden, opdat hij niet onverwachts zou weg snellen, en ontijdig hun aanwezigheid zou verraden. Ook had Henderson een soort muilkorf uit lederen riemen gemaakt, die hem het blaffen moest beletten.

De drie mannen trokken nog wat dichter naar de voet van het gebergte, dat dreigend en geheimzinnig oprees uit de vlakte en toen stegen zij af, niet ver van een smalle kloof, waarvoor de hond voortdurend onrustig heen en weer bleef lopen, vastgehouden door de lederen riem.

Langzamerhand begon de duisternis te vallen. Maar de maan was weer in haar eerste kwartier, en verspreidde een zwak, zilveren schijnsel over de woestijn. In de verte brulde op de vlakte een leeuw, en dadelijk daarna klonk de doodskreet van een gazelle, die waarschijnlijk door het roofdier was verrast.

HOOFDSTUK VII

DE SCHATKAMER DER CHAAMBA'S

Toen de drie mannen enige tijd gerust hadden, begon Raffles:

— Mij dunkt dat wij het deze nacht maar eens moesten wagen, onze onderneming tot een goed einde te brengen. Indien het instinct van de hond zich niet bedriegt, en dat is niet aan te nemen, moeten de vrienden van wijlen zijn meester zich hier in de buurt bevinden. Wie weet waar die kloof ons heenvoert.

— Vermoedelijk naar een warnet van andere spleten, waaruit wij onmogelijk de weg terug kunnen vinden, antwoordde Brand droogjes.

— Het zal zulk een vaart niet lopen, hernam Raffles. Wij hebben trouwens de hond, die ons wel weer naar deze plek zal terugvoeren, als ik het wens. Het dier is zeer schrander en gehoorzaam en ik hoop hem veilig naar Londen mee te kunnen nemen.

— Je noemt de naam van die stad, Edward, alsof zij van hier met een havenstoombootje te bereiken was, riep Brand uit. Wij zullen nog gerulme tijd nodig hebben, alvorens wij de boorden van de Middellandse Zee bereikt hebben.

— Maar wie belet ons eigenlijk juist een andere weg in te slaan, die ons naar Timboektoe zou voeren? hernam Raffles weer. Vandaar kunnen wij Frans Guinea gemakkelijk bereiken; daar zijn zelfs spoorwegen, al zijn het er niet veel. Intussen, dat zullen wij van de omstandigheden moeten laten afhangen. Kijk eens hoe onrustig de hond is.

Inderdaad, Jafet draaide onophoudelijk om zijn eigen spil, en stond dan weer eens doodstil in een luisterende houding, met gespitste oren, alsof hij uit steen was gehouwen.

De drie mannen luisterden nu ook met de grootste aandacht en na enige ogenblikken fluisterde Raffles:

— Ik geloof dat daar een troep rui-

ters aankomt. Zij komen uit de kloof, misschien gaan zij wel een strooptocht ondernemen. Welnu, des te beter, want zoveel te minder mannen blijven er ter bewaking van de schatkamer achter.

— Maar zij zullen onze rijdieren zien, riep Brand verschrikt uit.

— Je hebt gelijk en daarom zullen wij ze zo gauw mogelijk achter dat reusachtige vooruitspringende rotsblok in veiligheid brengen en buiten het gezicht. Laten wij ons haasten; wij mogen hier in geen geval gevonden worden.

De zadels werden weer op de paarden geworpen, vlug werd de kameel beladen. Henderson nam zelf alles bijeen, wat hun aanwezigheid nog zou kunnen verraden en toen begaf de kleine troep zich snel een tachtigtal meters verder, waar een geweldig rotsblok als het ware een portaal vormde, waarachter zij zich konden verschuilen met hun rijdieren. Het was op deze plek volkomen duister, er stonden wat loofbomen, en hun neerhangende takken onttrokken hen voldoende aan het gezicht.

Zij bleken geen ogenblik te vroeg te hebben gehandeld, want reeds klonken de hoeven der kamelen met doffe klank op het zand en de stenige bodem, en een ruitertroep, zeker wel vijftig man sterk, kwam te voorschijn uit de kloof en trok op een afstand van nog geen honderd meters voorbij.

Het was een zeer spannend ogenblik, want de kameel of de paarden konden wel eens antwoord geven op de zonderlinge, trompetterende kreten van de kamelen daarginds.

Gelukkig hielden de dieren zich rustig, en Raffles, Brand en Henderson, die hun geweren reeds gegrepen hadden, lieten hun wapens weer zakken, want reeds verdween de ruitertroep uit het gezicht opgeslokt door de woestijn. Nog even

wapperde een zwarte mantel, nog even flitste de maan in de loop van een geveer, en toen niets meer.

De drie mannen wachtten nog wel een half uur, tot alles volkomen stil was en toen besloot Raffles in actie te komen.

Jafet had, toen de ruitertroep te voorschijn kwam, aan het einde van de sterke riem rondgesprongen als een dolle, en het was een geluk dat die riem stevig was, want ook de hond zou hen stellig hebben verraden.

— Vooruit, jongens, wij moeten thans aan het werk, beval Raffles op zachte toon.

— Maar er moeten daarginds wachtposten zijn, en die zullen ons op verre afstand kunnen zien, met onze witte kleren, zei Brand zacht.

— Daar heb ik aan gedacht, Charles, stelde Raffles hem gerust. Ziehier, het grijze overkleed van een echte Chaamba en nog een, en nog een derde voor onze vriend Henderson. Die kleur is bijna niet te onderscheiden in de duisternis. Je ziet, dat zij tot bijna op de grond reiken, en wij zullen ze met onze gordels een weinig ophouden, om ons het klimmen te vergemakkelijken. James, neem je knuppels; er mag niet geschoten worden, tenzij het gaat om ons leven te verdedigen. Die Chaamba's zijn bloeddorstige tijgers, en toch wil ik niet dat er nutteloos bloed wordt vergoten. Indien mogelijk, moet alles stil en snel in zijn werk gaan. En nu op weg; de dieren zijn hier goed vastgebonden, en wij zullen ze aanstonds terugvinden op dezelfde plek.

De drie mannen verlieten hun schuilplaats en de hond, die hier zeker thuis behoorde, trok Raffles met zoveel kracht voort, dat deze moeite had, het dier in toom te houden. Jafet voerde hen de kloof binnen, die zij over een lengte van ongeveer vijftig meter volgden, en die een flauwe bocht beschreef, terwijl de bodem tevens een weinig steeg.

De maan stond nog niet zo hoog aan de hemel, om alle plekken te kunnen verlichten, de drie mannen bleven zoveel mogelijk in de schaduw, en slopen voort zonder enig gerucht te maken, op alles verdacht.

Zonder zich ook maar een ogenblik te vergissen en zacht grommend, omdat de muilband hem het blaffen belette, voerde Jafet de drie stoutmoedige mannen nog verder, een dwarskloof in, en er kon niet aan worden getwijfeld, of het dier voelde dat het doel bijna bereikt was.

Slechts voetje voor voetje gingen de drie mannen verder, in gebukte houding en gehuld in de grijze mantels.

Eensklaps scheen zich een der wanden van de nauwe kloof als een poort te openen op wat een dalkom leek te zijn, aan alle kanten door rotsen omgeven, maar waaruit zeker nog wel een andere uitweg zou zijn, want de rovers zouden niet zo onverstandig zijn, zich hier als het ware in een val op te sluiten.

En daar op de bodem van het ravijn omstreeks tien meter lager dan de plek waar de drie avonturiers zich bevonden, lag een tentenkamp, in diepe rust verzonken naar het scheen. Er bewogen zich echter hier en daar een paar gedaanten, ten bewijze dat het kamp goed bewaakt werd.

Het dier rukte thans zo hevig aan de riem, dat Raffles zijn karwats moest gebruiken om het tot rede te brengen.

— Zouden hier veel mannen zijn, mylord? vroeg Henderson op zacht fluisterende toon.

— Ik geloof het niet, James, antwoordde Raffles. Bijna allen zullen zo even zijn uitgetrokken. Die achterbleven zullen wel hoofdzakelijk vrouwen en grijsaards zijn geweest, en enige bewakers. En nu is het maar de vraag, zo gauw mogelijk de plek te ontdekken, waar zij de buit bewaren.

— Maar dat lijkt mij bijna onmogelijk toe in deze duisternis, liet de stem van Brand zich horen. Ik zie overal donkere gaten, rotsspleten en de keuze is moeilijk.

— De keuze zou zelfs bijna onmogelijk zijn, Charles, als wij niet iemand bij ons hadden, die ons wellicht heel wat op weg kan helpen.

— Bedoel je de hond? vroeg Brand verbaasd.

— Ja, die bedoel ik, gaf Raffles ten antwoord. Het dier heeft natuurlijk al-

tijd vrij rondgelopen in het kamp en wij zullen eens zien hoe het reageert op mijn verzoek om mij de plek van de schatkamer aan te wijzen.

Raffles boog zich over het dier heen, en sprak fluisterend enige woorden in het dialect der Chaamba's, die het schrandere dier aanstonds scheen te begrijpen, want het kwispelstaartte en begon opnieuw aan de lijn te rukken.

Wéér brak een gevaarlijk ogenblik aan want de drie mannen moesten nu over enige afstand een natuurlijk portaal volgen, in het volle gezicht van het kamp.

Maar spoedig sloeg de hond zijwaarts af, volgde een door de natuur gevormd voetpad, dat als het ware om het dal heenliep, nu eens laag, dan weer hoog, en bleef eindelijk zacht brommend staan voor een klein bosje, dat uit de rotswand leek te groeien en het pad versperde.

Eensklaps sprong het dier zo woest vooruit, dat het Raffles de lijn bijna uit de hand rukte en hij begreep onmiddellijk de reden daarvan, want even voor dat bosje, tegen de rotswand geleund, zittend op zijn hurken, sliep rustig een Chaamba, die blijkbaar van oordeel was, dat er niets te vrezen viel die nacht.

De hond sprong tegen hem op, de man schrikte wakker, maar voor hij een enkele kreet had kunnen slaken, had de knuppel van Henderson hem op het hoofd geraakt, zodat hij met een doffe snik op zijn zijde viel, zodat, als Raffles hem niet bijtijds gegrepen had, hij het smalle rotspad af omlaag zou zijn getuimeld, en de hoogte bedroeg hier op zijn minst vijftien meter.

Snel ging Raffles het bosje in, door de anderen gevolgd en hij bemerkte al spoedig dat het een hoge, smalle opening verborg, een spleet in het rotsgesteente, ongeveer een meter breed, en acht of tien meter hoog.

Onversaagd trad hij door die spleet binnen in een rotshol, en al was het hier stikdonker, hij begreep onmiddellijk dat de hond hem volkomen begrepen had, want de punt van zijn voet stiet tegen een kist, die een holle klank

van zich af gaf, een klank die hem zeer goed bekend was.

— Maak eens licht, maar zorg dat het niet naar buiten kan schijnen, zei Raffles op zachte toon.

Brand liet zijn lantaarn schijnen, en het licht bestraalde een aantal kleine kisten, met ijzer of brons beslagen, stevig dichtgebonden zakken en een paar kleine vaten, die munitie bleken te bevatten.

Zonder dat het hem behoefde te worden gezegd, nam Henderson een van die kisten op zijn schouders, die, naar de zwaarte te beoordelen, een goede buit beloofde, terwijl Brand zich meester maakte van een der zakken, die, alsof het erwten waren, een grote hoeveelheid diamanten en parelen bevatte, turkooizen en robijnen, sommige los, andere met geweld afgerukt van gouden sieraden en weer andere nog gezet in prachtige ringen of hoofdtooisels.

In zijn zakken stopte hij zoveel mogelijk losse juwelen, die hij uit een kist nam, welke Raffles snel had geopend, en deze zelf belastte zich met een tweede zak, die ook al tot aan de rand gevuld bleek te zijn met goudstukken, armbanden, kostelijke sieraden van allerlei aard.

— En nu als de gesmeerde bliksem naar de paarden en gemaakt dat wij wegekomen, fluisterde Raffles. Laten wij niet meer meenemen dan wij dragen kunnen. Voorzichtig, struikel niet over die man, die daar nog altijd bewusteloos op de grond ligt. Je hebt hem toch niet al te hard geraakt, James?

Voordat Henderson kon antwoorden, belastte de Chaamba zichzelf met het bewijs, dat hij volstrekt niet dood was. Hij kwam juist weer tot bezinning, scheen versuft rond te zien, en greep toen in een half instinctmatige beweging de enkels van Henderson, die bijna gestruikeld en in de afgrond gevallen was.

De reus bevrijdde zich met een flinke schop, maar de Chaamba begon te schreeuwen en op hetzelfde ogenblik kwamen er een paar honden aanrennen, waarschijnlijk aangelokt door de lucht van hun vroegere makker. De dieren be-

gonnen dol van blijdschap te blaffen, en binnen enkele seconden was het gehele kamp in rep en roer.

— Vlug! Vlug! beval Raffles. Wij moeten ons haasten, of alles is verloren.

Raffles had de hond losgelaten. Een kort ogenblik scheen Jafet te aarzelen tussen zijn aanhankelijkheid voor Raffles en het instinct, dat hem teruggedreef naar zijn makkers, en ook ditmaal won het instinct het weer. In een dolle ren stormde de hond het rotspad af en verdween.

Maar het alarm was gemaakt, en reeds floten een paar kogels de drie mannen om de oren, toen zij weer over het portaal snelden, en het volgende ogenblik waren zij weer betrekkelijk veilig in de smalle rotskloof, die hen naar de brede spleet voerde, waardoor zij waren binnengedrongen.

Achter hen klonk luid geschreeuw, en niet alleen van vrouwen.

Zo vlug zij maar konden zochten zij hun rijdieren op, die gezadeld gereed stonden, en bevestigden de buit op de rug van de lastkameel, die gedwee weer uit zijn knielende houding oprees. Zij sprongen in de zadel, gaven hun paarden de sporen, en de kameel volgde gehoorzaam, zoals Brand tot zijn vreugde zag, die het dier aan een touw aan de halster meevoerde.

Maar zij waren nog geen honderd meter ver, of achter hen klonk het woest gekrijs van een vijftal rovers, die hen op kamelen en paarden nazaten, onder het afschieten van hun geweren.

Dat waren ongetwijfeld alle mannelijke bewoners van het kamp op dat ogenblik.

— Charles, jij bent onze beste schutter. Neem je repeteergeweer, en maak er een goed gebruik van. Niet op de mannen vuren, maar op de rijdieren.

— Geloof je dat zij even kieskeurig zijn uitgevallen? bromde Brand, terwijl hij zijn paard deed wenden en zijn geweer reeds aan de schouder bracht.

— Het doet er niet toe; vuur op de paarden.

Brand gehoorzaamde. Aan een scherp-schutter, als hij was, viel het niet moeilijk met drie wel gerichte schoten twee kamelen en een der paarden te vellen.

Drie Chaamba's stortten in het zand en hun metgezellen gaven de achtervolging op, bevreesd voor die bekwame schutter, die hen zeker zou neerleggen.

Maar Raffles en zijn beide vrienden reden voort, zo snel de vermoeide rijdieren hen wilden dragen, totdat zij, vroeg in de ochtend, veilig de naastbijzijnde oase hadden bereikt, bewoond door een vreedzame herdersstam.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Bloed en Zand

HASSELT

Gedrukt in België

78.221. - Limburgse Drukkerijen, N. V.

GEHEEL NIEUWE SERIE

10 WILD-WEST ROMANS

IN TIEN FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 49.⁵⁰ VOOR f 29.⁵⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.— of meer
p. mnd.

EEN PRACHTSERIE VOOR DE LIEFHEBBERS VAN AVONTUREN EN SPANNING VAN DE BEKENDSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED.

1. Twee rode lasso's. — 2. Het gehuil van de jakhals. — 3. De wet van rechter Colt : alle door Ch. H. Snow. — 4. De drie Muskietiers in nood. — 5. Verdacht van Moord, beide van Wm. Colt Mac Donald. — 6. Broederhaat door Tom West. — 7. De wraak van Cress Benton door Will Ermine. — 8. De Blauwe helpt zichzelf. — 9. De Wraak van de Blauwe, beide door Luke Allan. — 10. Red Clark helpt een handje door Gordon Young.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2.200 pagina's.

Deze boeken kosten f 49,50, nu **VOOR SLECHTS** f. 29,50, desgewenst betaalbaar met f 3.— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 29,50 of 1e termijn.

Men vermeldt : « Aanbieding L. L. Wild-West-serie 3 ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266